

AKADEMIE MÚZICKÝCH UMĚNÍ V PRAZE
HUDEBNÍ A TANEČNÍ FAKULTA

HUDEBNÍ UMĚNÍ

HOUSLE

DIPLOMOVÁ PRÁCE

DĚJINY SMYČCOVÉHO ODDĚLENÍ AMU OD ROKU 1946

BcA. Zdeněk Häckl, DiS

Vedoucí práce: prof. Ivan Štraus

Oponent práce: MgA Matouš Pěruška

Datum obhajoby: 7.9.2020

Přidělovaný akademický titul: MgA

Praha, 2020

ACADEMY OF PERFORMING ARTS IN PRAGUE

MUSIC AND DANCE FACULTY

ART OF MUSIC

VIOLIN

MASTER'S THESIS

HISTORY OF STRING INSTRUMENT DEPARTMENT AMU SINCE 1946

BcA. Zdeněk Häckl, DiS

Thesis supervisor: prof. Ivan Straus

Thesis opponent: MgA Matous Peruska

Date of thesis defense: 7.9.2020

Academic title granted: MgA

Prague, 2020

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem magisterskou práci na téma

Dějiny smyčcového oddělení AMU od roku 1946

vypracoval samostatně pod odborným vedením vedoucího práce a s použitím uvedené literatury a pramenů.

Praha, dne

podpis diplomanta

Upozornění

Využití a společenské uplatnění výsledků diplomové práce, nebo jakékoliv nakládání s nimi je možné pouze na základě licenční smlouvy tj. Souhlasu autora a AMU v Praze.

Abstrakt

Diplomová práce se zabývá historií Akademie múzických umění v Praze, dále jen AMU, konkrétně jejím smyčcovým oddělením. První kapitola líčí situaci umění konce 18. a 19. století v Evropě. Druhá kapitola se zabývá vznikem Pražské konzervatoře z popudu Jednoty pro zvelebení hudby v Čechách, zakládáním konzervatoří v Evropě a osobnostmi Pražské konzervatoře do roku 1919. Třetí kapitola se věnuje Mistrovské škole Pražské konzervatoře, jako předchůdkyni AMU. Čtvrtá kapitola se zabývá historií AMU a její hudební fakultou. Popisuje zázemí AMU a osobnosti důležité pro její vznik. Stěžejní pátá kapitola přináší soupis pedagogů smyčcového oddělení, data jejich působení na AMU, společně s pojednáním o životě, kariéře a pedagogické činnosti těchto pedagogů.

Klíčová slova

AMU, Praha, hudba, pedagogové, historie

Abstract

Key words

Poděkování prof. Ivanu Štrausovi, Jiřímu Šoukalovi, doc. Radomíru Žaludovi

Obsah

Úvod	7
1. Umění konce 18. a 19. století v Evropě	9
2. Pražská konzervatoř do roku 1919	11
2.1. Založení Pražské konzervatoře	11
2.1.1. Vznik konzervatoří v Evropě	11
2.1.2. Jednota pro zvelebení hudby v Čechách	11
2.2. Osobnosti Pražské konzervatoře do roku 1919	12
3. Mistrovská škola Pražské konzervatoře	15
4. Akademie múzických umění	17
4.1. Historie hudební fakulty Akademie múzických umění	17
4.2 Sídla AMU	18
4.2.1. Rudolfinum	18
4.2.2. Hartigovský palác	19
4.2.3. Lichtenštejnský palác	20
4.3. Osobnosti zakládající hudební fakultu AMU	21
5. Smyčcové oddělení AMU	26
5.1. Vedoucí katedry strunných nástrojů od roku 1946	26
5.2. Pedagogové smyčcového oddělení AMU od roku 1946	27
5.2.1. Housle	27
5.2.2. Violy	43
5.2.3. Violoncella	48
5.2.4. Kontrabasy	59
Závěr	63
Seznam použité literatury a zdrojů	64

Úvod

Téma práce jsem si zvolil ze dvou hlavních důvodů. Prvním z nich je mé nadšení pro bádání po dobách minulých a druhým mé samotné studium na AMU. Již pátým rokem mohu sledovat chod školy, vnímat její význam a poselství. Pátrání po její historii mi ukázalo, jak je tradice školy významná, čím vším si AMU prošla a jaké osobnosti chodily po jejích chodbách.

V první kapitole se zabývám situací v 18. a 19. století v Evropě, která byla důležitou pro vývoj hudebního školství. Stručně popisuji změny, kterými umělec procházel od dob objevení Ameriky až po konec devatenáctého století.

V druhé kapitole popisuji postupný vznik konzervatoří v Evropě a založení Jednoty pro zvelebení hudby v Čechách, jež hrála hlavní roli ve vzniku Pražské konzervatoře. Zabývám se tu důležitými osobnostmi Pražské konzervatoře od jejího vzniku roku 1811 do roku 1919, kdy byla zestátněna.

Třetí kapitola líčí vznik Mistrovské školy Pražské konzervatoře, její formu, rektory a pedagogy smyčcového oddělení. Na konci kapitoly se čtenář dozvídá o přerodu školy v AMU, spojený s tehdejšími politickými událostmi.

Čtvrtá kapitola nás posouvá na půdu AMU. Dozvídáme se o historii jejího vzniku a o sídlech školy v Rudolfinu, Lichtenštejnském a Hartigovském paláci. Poodkrývám zde osudy zakládajících osobností AMU a to Emila Hradeckého, Karla Janečka a Václava Holzknechta.

Kapitola pátá je stěžejní, nejobsáhlejší částí práce a obsahuje jména vedoucích katedry strunných nástrojů AMU a jejich pedagogů. Ti jsou chronologicky seřazeni dle dat jejich působení na AMU. Ke každému pedagogovi jsem se snažil najít stručná data o jeho životě, kariéře a pedagogické činnosti.

Metodami zkoumání pro mne byly cenné konzultace s prof. Ivanem Štrausem a dalšími pedagogy smyčcového oddělení. Ze studnice jejich vědění jsem čerpal jak mnoho faktografických, tak historických údajů. Významné pomoci se mi dostalo od sekretářky Stanislavy Adamcové ze sekretariátu smyčcové katedry AMU a od Jiřího Šoukala z archivu AMU. Záležitosti spojené s Pražskou konzervatoří jsem konzultoval s Markétou Hallovou. Navštívil jsem také archiv hlavního města Prahy a nahlédl do mnoha jeho složek.

Zásadním písemným pramenem pro mne byla kniha Františka Žídka „Čeští houslisté tří století“. V ní jsem našel většinu informací o osobnostech spojených s Pražskou konzervatoří a AMU. V další literatuře, internetových zdrojích a novinových článcích jsem si ověřoval fakta, aby odpovídala co nejpřesnějším závěrům.

1. Umění konce 18. a 19. století v Evropě

Plynule navázat na situaci umění konce osmnáctého století znamená ohlédnout se zpět. Od doby Kolumbova objevení Ameriky roku 1492, být umělcem znamenalo zvláštní poslání. Pro výtvarné umělce bylo běžné shromažďovat se v ceších, mít učně a spoléhat na zakázky šlechty, která si uměním zdobila sídla. Pro tyto mecenáše bylo umění nepostradatelnou součástí životního stylu.

V období Velké francouzské revoluce (1789 - 1794) došlo v umění k velkému zlomu. Kritikové, akademie a další znalecké instituce začaly tvořit rozdíl mezi uměním a řemeslem. Tyto změny daly podhoubí vzniku osvícenství, jež se stalo přelomovým obdobím díky revolucím jak politickým, tak průmyslovým. V osvícenství se největší důraz kladl na lidský rozum. Ve vzdělání se dbalo na vzdělání všech vrstev lidí, bez ohledu na jejich sociální původ. Byla zavedena povinná školní docházka (u nás Marií Terezií roku 1774). V Německu byla povinná školní docházka zavedena již roku 1592 v protestantském vévodství Pfalz-Zweibrücken. V roce 1598 byla docházka zavedena ve Štrasburku, 1642 v Sasko-gothajském vévodství, 1647 ve Württemberském vévodství, 1717 v Pruském království, 1739 v Norsku, 1739 v Lichtenštejnsku, 1835 v Saském království. Globálně byla docházka do německé praxe uvedena říšským školským zákonem v roce 1869.

V devatenáctém století začali být umělci nespokojeni s uměleckými cíli, které veřejnost shledávala jako dostačující. Hledali proto nový způsob vyjadřování. Příklad můžeme najít v Beethovenovi a jeho „nemilosrdném komponování“, vymykajícím se tradiční stavbě díla. Kromě osvícenství zaplavily Evropu v devatenáctém století filozofické směry konzervatismus, liberalismus, radikalismus a mnoho dalších.

*V reakci na přežívající osvícenský racionalismus se již před rokem 1800 zrodil mnohotvárný duchovní a umělecký proud **romantismus**, jenž postavil proti neosobnímu rozumovému objektivismu subjektivní prožitek, proti formalismu a normativnosti svobodnou tvořivost a proti idealizaci fantazie, individualizovaný názor. V mnohém tak navazoval na tendence tzv. preromantismu, které lze v 18. století sledovat především v umění anglického sentimentalismu, v subjektivisticky vyhocené tvorbě německého hnutí „Sturm und Drang“(„Bouře a vzdor“) nebo v díle švýcarského myslitele Jeana Jacquese Rousseaua, jenž odmítal soudobou civilizaci a hlásal potřebu návratu k neporušené přírodě.¹*

Umění 19. století - Wiki. Wiki - Wiki [online]. Dostupné z: https://wiki.rvp.cz/Kabinet/Ucebni_texty/V%C3%BDtvarn%C3%A1_v%C3%BDchova/D%C4%9Bjiny_v%C3%BDtvarn%C3%A9ho_um%C4%9Bn%C3%AD/Um%C4%9Bn%C3%AD_19._stolet%C3%AD

2. Pražská konzervatoř do roku 1919

2.1. Založení Pražské konzervatoře

2.1.1. Vznik konzervatoří v Evropě

Označení konzervatoř pochází z latinského slova conservare, které překládáme jako zachovávat. V Čechách byla tato zařízení nazývána fundace. Instituce, které vychovávaly hudební dorost se v Itálii objevovaly již od 16. století. Později byly tyto ústavy přejmenovány na konzervatoře.

V návaznosti na italské školy a vlivem rozkvětu hudebního života v Evropě byly koncem osmnáctého a začátkem devatenáctého století zakládány v evropských městech vysoké hudební školy. Roku 1784 byla v Paříži založena École royale de chant et de la déclamation, jež vyučovala operní pěvce. Označení „konzervatoř“ dostala v roce 1795. Další konzervatoře vznikaly v Bologni (1804), v Miláně (1807), v Neapoli (1808). Z pěvecké třídy vznikla konzervatoř ve Vídni roku 1817. V roce 1821 vznikla Vysoká hudební škola ve Varšavě, jež byla založena Józefem Elsnerem, pedagogem Fryderika Chopina. V Berlíně byl od roku 1822 znám ústav pro církevní hudbu a na Vysoké hudební škole se tam začalo vyučovat roku 1869. Londýn zahájil provoz na tamější hudební akademii roku 1822 a v holandském Haagu se začalo vyučovat roku 1826.

2.1.2. Jednota pro zvelebení hudby v Čechách

V českých zemích byla prvním ústavem pro vysoké hudební vzdělávání Pražská konzervatoř. Založena byla Jednotou pro zvelebení hudby v Čechách 1. března 1810. Členy tohoto spolku bylo padesát pět zakládajících šlechticů. K těm se postupně přidávali další. Šlechtici, jež položili základ Jednoty, byli: František Josef, hrabě z Wrtby, František, hrabě ze Štenberka, Jan, hrabě z Nostitzů, Kristian, hrabě z Nostitzů, Karel, hrabě a pán na Firmaně, Jan, hrabě z Plachty, František z Klebelsberka. 25. dubna 1808 bylo těmito vlasteneckými přáteli ustanoveno:

„Jelikož umění hudební v Čechách, jindy kvetoucí, nyní tak pokleslo, že i v Praze jen s tíží lze jest sestaviti dobrý úplný orchestr, a mimoto mnoho nástrojů jen nedostatečně nebo vůbec ani obsaditi se nedá, spojili se nížepsaní k tomuto účelu a s tím úmyslem, aby umění hudební v Čechách opět povznesli a zvelebili. Prvním a nejprůměřenějším prostředkem jest dle

mínění jejich, aby pro každý jednotlivý nástroj nalezen a ustanoven byl výborný umělec, který by zvláštní smlouvou se zavázal k té povinnosti, že po několik roků bude nejenom na svůj nástroj v orchestru hrát, než i několik jemu přidělených žáků na nástroji tomto vyučovati a cvičiti. Pro tyto nástroje, pro které by zde v Praze nebylo lze nalézt umělců vynikajících, povolati se mají umělci z ciziny a vyjednati se má s nimi totéž, s týmiž podmínkami. Aby se výlohy k tomu potřebné uhradily, zavázali se níže podepsaní k určitým ročním příspěvkům na šest let po sobě jdoucích a zvou tímto veškeré milovníky a přátele umění hudebního, aby se s nimi k témuž účelu spojili a upsáním příspěvků, nejméně 100 zl. stříbra obnášejících, co zakladatelé k dosažení navrhovaného účelu, totiž ku zvelebení umění hudebního v Čechách napomáhali.”²

První školní rok byl na Pražské konzervatoři zahájen 24. dubna roku 1811. Jednotou bylo sepsáno prohlášení, podle kterého se škola po více než sto let řídila i financovala. Roku 1918 byla činnost Jednoty pro zvelebení hudby v Čechách zastavena. Druhého prosince roku 1918 byla pod vlivem dekretu č. 579 Konzervatoř odevzdána ke spravování vládnímu komisaři a sedmičlennému poradnímu sboru.

2.2. Osobnosti Pražské konzervatoře do roku 1919

Od prvních let fungování školy vychovávala Pražská konzervatoř jen orchestrální hráče. Od roku 1815 byl zaveden do výuky zpěv a další obory. Viola byla zprvu součástí studia houslí a byla specifikována jako obligátní obor. Prvním vyučujícím violy (spolu s houslemi) byl **Ferdinand Lachner**. Netrvalo dlouho a škola se mohla chlubit orchestrem a také rozšířením pěveckého oddělení, což umožňovalo provádění oper. Od roku 1826 se začal vyučovat pozoun a roku 1830 harfa. Prvním společným koncertem studentů a pedagogů bylo vystoupení orchestru 21. února 1815.

Na začátku tvořilo pedagogický sbor třináct pedagogů, u kterých studovalo třicet devět posluchačů. Do roku 1918 se počet vyučujících rozrostl na čtyřicet šest a studentů bylo tři sta třicet šest. Osobností, která je nejvíce spojena se vznikem Pražské konzervatoře, byl její první ředitel **František Dionýsos Weber**, který na škole působil v letech 1811 - 1842. Kromě ředitele byl také dirigent, skladatel, schopný organizátor a pedagog.

² Historie. Jednota pro zvelebení hudby v Čechách [online]. Copyright © JEDNOTA PRO ZVELEBEN [cit. 17.03.2020]. Dostupné z: <http://www.jzhc.cz/90634942876299018/90634942871051720/historie.html>

Dalšími řediteli konzervatoře byli:

- **Jan Bedřich Kittl** (1843 - 1865)
- **Josef Krejčí** (1865 - 1881)
- **Antonín Benewitz** (1881 - 1901)
- **Antonín Dvořák** (1901 - 1904)
- **Karel Knittl** (1904 - 1907)
- **Jindřich Káan z Albestu** (1907 - 1918)

V tomto období byli významnými pedagogy smyčcového oddělení zejména: **Bedřich Vilém Pixis (1811), Mořic Mildner (1843), Anton Bennewitz (1866), Hanuš Wihan (1888), Otakar Ševčík (1892)**. Třídy těchto kantorů navštěvovali: **Josef Slavík, Ferdinand Laub, František Ondříček, Jan Kubelík, Jaroslav Kocian** a další. Vyučovali zde také členové **Českého kvarteta**, utvořeného z vynikajících žáků Pražské konzervatoře. Zakládajícími členy kvarteta byli **Karel Hoffman, Josef Suk, Oskar Nedbal a Otto Berger**. Soubor inspiroval vznik dalších významných kvartet jako Ondříčkova, Smetanova, Vlachova, Dvořáková, Kvarteta hlavního města Prahy, Kocianova, Wihanova a dalších.

Od založení školy do roku 1888 bylo studium možné bez placení školného a většina žáků přicházela ve věku jedenácti až dvanácti let. Rodiče posluchačů zaplatili na začátku studia kauci, která jim byla po absolutoriu žáka vrácena. V roce 1888 došlo k několika změnám ve vnitřním životě školy. Věk pro přijetí studenta byl minimálně čtrnáct let. Student musel být absolventem nižší školy střední, nebo měšťanské a přijat byl definitivně po půl roce studia. Rozdělení posluchačů do dvou tříd bylo zrušeno a zavedlo se šestileté studium. Příjímací zkoušky se absolvovaly každý rok. Hlavní předmět byl vyučován individuálně a na hodinách byli nejprve čtyři, později jen tři žáci. Byly zavedeny hodiny obligátního klavíru, které navštěvovali studenti v prvních třech ročnících studia. V roce 1903 zavedl ředitel Karel Kittl interní večery, na kterých se studenti připravovali k veřejným vystoupením. Ke zvládnutí orchestrální hry byly zavedeny hodiny ansámblových cvičení. Nejlepší absolventi školy měli od roku 1902 možnost vystoupit ve velkém, ti méně úspěšní v malém sále Rudolfiny. Ve školním roce 1910 - 1911 bylo na Pražské konzervatoři zavedeno přípravné studium

pro nadané žáky ve věku od deseti do jedenácti let. Zajímavostí je, že v celém devatenáctém století byli ke studiu přijímáni pouze chlapci. První absolventky dívky byly evidovány až roku 1895.

3. Mistrovská škola Pražské konzervatoře

Roku 1919 byla Pražská konzervatoř zestátněna a nazvána Státní konzervatoří hudby v Praze. Rozšířila se o mistrovskou školu s vysokoškolským charakterem výuky. Mimo hlavní obor se zde též studovaly obecně vzdělávací předměty. Nově bylo zřízeno pedagogické oddělení, které vychovávalo učitele hudby. Školu řídil v té době rektor, který byl volen vždy na jeden rok. Rektory do roku 1937 byli: **Vítězslav Novák, Josef Bohuslav Foerster, Karel Hoffmeister, Josef Suk, Karel Hoffman, Vilém Kurz, Jaroslav Kocian a Ladislav Zelenka a Jaroslav Kříčka**. Nešťastnou záležitostí v dějinách ústavu po vzniku Československa byla ztráta budovy Rudolfiny. Budova Státní konzervatoře hudby se přesunula do stísněných prostor emauzského kláštera benediktinů na Slovanech a Mistrovská škola Pražské konzervatoře se nacházela v Benátské ulici.

Pedagogy Mistrovské školy Pražské konzervatoře v oboru **housle** byli:

- Jindřich Bastař (1908 - 37)
- Otakar Ševčík (1919 - 23)
- František Ondříček (1919 - 22)
- Karel Hoffman (1922 - 36)
- Jaroslav Kocian (1923 - 43)
- Jindřich Feld (1937 - 47)
- Bedřich Voldan (1920 - 58)

V oboru **viola**:

- Jiří Herold

V oboru **violoncello**:

- Jan Burian
- Ladislav Zelenka

V době protektorátu Čechy a Morava byla Mistrovská škola Pražské konzervatoře zrušena, stejně jako ostatní vysoké školy. Studium bylo možné pouze na škole střední, tedy konzervatoři. Tehdy se ve třídách Mistrovské školy pracovalo pro účely války. Provozovalo se pletení a další tomu

podobné činnosti. V těchto těžkých dobách byla Mistrovská škola sice uzavřena, ale konzervatoř nezanikla. Její název byl změněn na Das Musikkonservatorium in Prag. Řada tehdejších studentů později působila jako profesori buď na Pražské konzervatoři, nebo budoucí Akademii múzických umění.

Po skončení druhé světové války se Pražská konzervatoř stala pouze střední školou, jelikož roku 1946 vznikla po vzoru Mistrovské školy Pražské konzervatoře Akademie múzických umění.

4. Akademie múzických umění

4.1. Historie hudební fakulty Akademie múzických umění

V letech nacistické okupace vypracovali tehdy mladí profesoři Pražské konzervatoře plán na vytvoření vysoké hudební školy. Byli to **Václav Holzknecht, Emil Hradecký a Karel Janeček**. O nich budu psát později. Po osvobození vznikly podobné ústavy také pro potřeby divadla a filmu. Symbiózou těchto třech uměleckých škol se stala AMU. Její název vznikl v návaznosti na již fungující Akademii výtvarných umění.

Hudební fakulta AMU byla zřízena dekretem prezidenta republiky Edvarda Beneše z 27. října 1945. Založením AMU se vysoké hudební vzdělání zrovnoprávnilo s obory vědeckými, technickými, výtvarnými, architekturou a dalšími.

Roku 1948 postihla AMU vlna prověrek, následkem komunistického převratu z února téhož roku. Školu muselo opustit mnoho studentů a pedagogů. Z učitelů to byli dirigent Václav Talich, harfista Bedřich Dobrodinský a další. Navzdory tehdejší politické situaci hudební fakulta vychovala vynikající absolventy, kteří fungovali i v mezinárodním hudebním životě. Sólisté, orchestrální hráči, skladatelé, dirigenti, ti všichni reprezentovali českou hudbu doma i za hranicemi. Kromě výkonných umělců odchovala škola také mnoho vynikajících pedagogů, kteří později působili na AMU, konzervatořích a dalších hudebních institucích.

Roku 1989 došlo k výrazným personálním změnám i na AMU a mohly se rozvinout ve větší míře i zahraniční styky s ostatními hudebními ústavami Evropy. V těchto letech se na fakultě v rámci nepovinných předmětů objevila řada nových oborů, jako historicky poučená interpretace staré hudby a interpretace hudby druhé poloviny dvacátého století. Novějšími obory jsou hudební management, hudební režie a zvuková tvorba. Poměrně čerstvým oborem je také oddělení jazzové.

Do roku 1989 sídlila škola v budově Rudolfiny společně s Českou filharmonií. Při přestavbě Rudolfiny se AMU dočasně přestěhovala na Korunní třídu na Vinohradech. Tam v nehostinných podmínkách fungovala až do roku 1993. Těsně po revoluci v 1989 se škole totiž podařilo získat právě uvolněnou budovu Lichtenštejnského paláce. Do roku 1993 probíhaly rekonstrukce, vracející budově původní podobu, jakou měla v době 1850, předtím, než Lichtenštejnové prodali budovu rakouskému státu. Rokem 1995 ožil hudbou

také Hartigovský palác, který je s Lichtenštejnským spojený v jeden celek. Oba paláce dodnes dávají škole mimořádně kvalitní zázemí.

4.2 Sídla AMU

4.2.1. Rudolfinum

bylo prvním místem, kde AMU sídlila. Rudolfinum vzniklo na popud Böhmische Sparkasse, dnešní České spořitelny a ke stavbě se vybralo místo bývalého rejdiště - přístaviště lodí. Projekt zpracovali architekti Josef Zítek a Josef Schulz. Ti dokázali perfektně oddělit galerijní a koncertní prostor. Rudolfinum mělo být původně otevřeno již v lednu roku 1885, ale z důvodu nemoci prince Rudolfa se tak nestalo. Slavnostní otevření tak proběhlo sedmého února téhož roku, ale opět bez Rudolfa, který Rudolfinum spatřil až v dubnu. Prvním dílem, které v sále Rudolfinu zaznělo byla předehra Svěcení domu Ludwiga van Beethovena.

Novináři se k otevření kulturního stánku stavěli rozporuplně. Na jednu stranu chválili krásu a monumentalitu paláce, na stranu druhou byli rozhořčeni malým podílem českých umělců, stejně jako prováděním zahraniční hudby. Největším sporem byla soutěž o výzdobu polí dvorany Rudolfinu. Čeští malíři byli pohoršeni tím, že spořitelna oslovila i umělce z ciziny, tudíž se do soutěže žádný z Čechů nepřihlásil. I přes tři vítězné návrhy výzdoby nikdy k jejímu uskutečnění nedošlo.

Prvními institucemi sídlícími v Rudolfinu byly obrazárna, Pražská konzervatoř, a Umělecko průmyslové muzeum. Tyto tři organizace měly s Českou spořitelnou uzavřenou smlouvu o bezplatném používání. Podmínkou bylo, že se budova bude využívat pouze k uměleckým účelům.

Čtvrtého ledna roku 1896 se v Rudolfinu odehrál první koncert České filharmonie, v jejímž čele stanul Antonín Dvořák. Na programu byla tehdy Slovanská rapsodie č.3, premiéra Biblických písní a symfonie „Z nového světa“. Koncertní síň, kde se koncert odehrál, nese dnes označení Dvořákova.

Po vzniku Československa roku 1918 sloužilo Rudolfinum jako poslanecká sněmovna Národního shromáždění. Přestavbu především interiérů měli na starosti architekti Václav Roštlapil a Rudolf Kříženecký. Upraveny byly lodžie, galerie, salonky, vestibul a foyer. Pódium bylo srovnáno se sálem a

varhany byly odstraněny. Přibyla také poslanecká jídelna.

V období druhé světové války a protektorátu Čechy a Morava nesloužilo Rudolfinum již k účelům politickým, nýbrž ke koncertům Německé filharmonie. O přestavbu se tentokrát postarali architekti Bohumír Kozák a Antonín Engel, Zítkův žák. Součástí rekonstrukce bylo zlepšení akustiky a zřízení malého koncertního sálu, dnešní Sukovy síně.

Po druhé světové válce se do budovy opět vrátila Česká filharmonie. Ta se tehdy musela uskrovnit, jelikož spolu s ní sídlila v budově Pražská konzervatoř a AMU. Ve dvoraně byla tělocvična pro Pražskou konzervatoř.

Roku 1989 bylo Rudolfinum prohlášeno národní kulturní památkou a došlo k celkové rekonstrukci. Úkolu se zhostil tým architekta Karla Pragera. Požadavkem bylo obnovit původní Zítkovo a Schulzovo řešení, což se také povedlo. Dnes sídlí v Rudolfinu kromě České filharmonie také Galerie Rudolfinum a objekt je využíván k významným kulturním událostem.

4.2.2. Hartigovský palác

zbudoval šlechtic Beneš z Kravař, jenž pracoval v úřednických službách Karla IV. Dalším majitelem domu byl Petr Litomyšlský, který ho koupil před rokem 1370. Následným pánem Hartigovského paláce byl kancléř Jan ze Šternberka. Poté budovu vlastnili Smyslovští, kteří ji odkázali pražskému konviktu řádu Karmelitánů. Budova skončila v rukou Hartigů, kteří byli jeho majiteli až do roku 1918.

Palác měl ve své historii mnoho označení. V patnáctém století se mu říkalo kancelář královská, v sedmnáctém století dům U zlatého kapra, Šelmberský, či Smyslovský. Významnými obyvateli domu byli T.G.Masaryk a spisovatelka Tereza Nováková. Ti obývali palác před první světovou válkou. V letech 1921 - 1922 se dům upravoval pro potřeby německého velvyslanectví. Přestavbu měl na starosti Adolf Foehr.

Po druhé světové válce využíval objekt Český červený kříž a nyní je palác ve vlastnictví investiční skupiny TTP Invest.

Celá budova má tři podlaží, do kterých se vstupuje přes kamenný historický portál. Vstupní chodbu obepíná devět polí křížové klenby. Na konci zahradní zdi se prostor pyšní původním barokním výklenkem s trojúhelníkovým

štítem, který je dole přerušen. Štít obsahuje oválnou kartuš s bustou muže. Zahradní edikula je doplněna o fontánu s nádrží.

4.2.3. Lichtenštejnský palác

stojí na místě původních pěti renesančních domů. Vznik paláce sahá až do roku 1541. Na místě Lichtenštejnského paláce stávalo sto padesát pět měšťanských domů.

Mezi lety 1622 - 1623 vlastnil budovu kníže Karel z Lichtenštejna, přebývající v domě až do roku 1627. Kníže měl nevděčnou úlohu potrestat vůdce stavovského povstání po bitvě na Bílé hoře. Do paláce chodili prosit příbuzní odsouzených dvaceti sedmi pánů, jež byli v rámci staroměstské exekuce popraveni. Jako připomínka této události bylo na patnících obrubníku před palácem zbudováno sochařem Karlem Neprašem dvacet sedm litinových hlav. Po konci třicetileté války a obsazení Prahy Švédy se v paláci usadil hlavní štáb švédského vojska. Při příležitosti korunovace císaře Leopolda II. českým králem 6.9.1791 nechal tehdejší majitel Alois Josef z Lichtenštejna palác přebudovat. Přestavbou byl pověřen architekt Matyáš Hummel, který zbudoval klasicistní průčelí, hlavní schodiště a dnešní Sál Martinů. V letech 1742 - 1790 byl Lichtenštejnský palác pronajat poštovnímu úřadu, jedinému sběrnému místu pošty v Praze, která jezdila do Vídně až do roku 1753. V současném sále Galerie bylo stání pro koně.

Významnou osobností žijící v paláci, byl v letech 1811-1826 spisovatel Josef Dobrovský, zakladatel slavistiky.

Roku 1825 palác od Lichtenštejnů koupil a přechodně jej obýval Michal Ledebour. Za něj proběhla přestavba interiérů architektem Kašparem Předákem.

V roce 1848, kdy Evropu postihla vlna revolucí, se celý palác vystěhoval a generál Windischgrätz umístil do budovy vojenské velitelství. Po roce 1850 vlastnil dům vojenský erár Rakouska, vchod byl osazen železnou mříží a za ní byla v pohotovosti dvě děla.

V období první světové války se stalo z Lichtenštejnského paláce vojenské velitelství osmého armádního sboru.

Za německé okupace sídlilo v budově německé vojenské velitelství.

Československá armáda sídlila v paláci do roku 1960. Poté budovu využívala Vysoká škola politická ÚV KSČ.

Od devadesátých let probíhala rekonstrukce obou paláců architektem Pavlem Kupkou. Přestavba již počítala s využitím hudební fakultou AMU. Kupkova rekonstrukce vrátila celému paláci původní podobu, ale tak, aby v něm byly jednotlivé místnosti využity pro potřeby provozu vysoké hudební školy. Tak vznikl sál Martinů, výstavní síň, knihovna, klub, letní scéna, nahrávací studio, učebny a další prostory. Nově vzniklá balustráda v nástupním schodišti k sálu Martinů byla realizována podle návrhu Karla Nepraše.

4.3. Osobnosti zakládající hudební fakultu AMU

Jelikož hudba zaujímala v české kultuře vždy silné postavení, sešel se na fakultě znamenitý pedagogický sbor. Pro vznik hudební fakulty byla důležitá již zmíněná tři jména a to **Václav Holzknicht, Emil Hradecký a Karel Janeček** společně s prvním rektorem školy **Ladislavem Zelenkou**.

Václav Holzknicht

2.5.1904 - 13.8.1988

vystudoval souběžně práva na Univerzitě Karlově a klavír ve třídě Albína Šímy. Od roku 1928 do 1942 působil jako právní úředník ve státní finanční službě a klavírista, který se specializoval se na interpretaci soudobé hudby, zejména české a francouzské. Byl propagátorem děl svých současníků jako byli Jaroslav Ježek, Pavel Bořkovec, Iša Krejčí, Alois Hába a další.

Pedagogicky působil od roku 1942 na Pražské konzervatoři, kde byl jmenován téhož roku do funkce ředitele školy a setrval v ní až do roku 1970.

Angažoval se v hudebních organizacích Spolek pro moderní hudbu a Sdružení pro soudobou hudbu. Byl členem hudební skupiny Mánesa. V letech 1957 - 1973 stál v čele festivalového výboru Pražského jara. Od roku 1977 předsedal Společnosti Bohuslava Martinů.

Vedle činnosti organizační byl také aktivní literárně a publicisticky. Byl činný i v rozhlase a televizi. Vytvořil pořady „Obrazy z dějin české hudby“ a „Profesor Václav Holzknicht vypravuje“. Jeho publicistická činnost byla spojena s časopisy Rytmus, Tempo, Hudební rozhledy a dalšími.

Jako publicista se zabýval moderní francouzskou hudbou a dějinami institucí Pražské jaro, Pražská konzervatoř a jiné. Vydal řadu monografií o hudbě a skladatelích: „Národní umělec Vítězslav Novák“, „Antonín Dvořák“, „Maurice Ravel“, „Franz Schubert“, „Ema Destinová“, „Jaroslav Ježek“ a „Osvobozené divadlo“.

Emil Hradecký

16.1.1913 - 18.11.1974

studoval nejprve na Arcibiskupském gymnáziu v Praze, poté na filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Tam se zabýval studiem hudební vědy a estetiky. Vzdělání si rozšířil na Státní archivní škole. Hudbu studoval na Pražské konzervatoři a později na Mistrovské škole ve třídě Vítězslava Nováka. Již za dob studií byl velmi činný publicista, kritik a recenzent koncertů.

V době druhé světové války působil na Pražské konzervatoři jako pedagog dějin hudby. V té době připravoval společně s Václavem Holzknechtem a Karlem Janečkem vznik AMU. V obou institucích působil jako pedagog hudebně - teoretických disciplín.

V důsledku politických událostí v roce 1948 se musel Hradecký vzdát svých hudebních aktivit na AMU. Jako ortodoxní křesťan ani přes domluvu Zdeňka Nejedlého nepřistoupil na tehdejší politickou ideologii.

Přes všechny obtíže však stihl zrevidovat několik partitur staré hudby a vytvořit řadu teoretických publikací: „Úvod do studia tonální harmonie“, „Hudební romantismus“, „Studie o kontrapunktu“, „Paul Hindemith: Svár teorie s praxí“.

Karel Janeček

20.2.1903 - 4.1.1974

byl k hudbě veden svou matkou, která ho učila na klavír. Na střední škole se věnoval klavíru, četbě knih o hudbě a kompozici. Vítězslav Novák ho doporučil ke studiu na Pražskou konzervatoř, kde nastoupil rovnou do druhého ročníku do třídy Jaroslava Kříčky. Od roku 1924 do 1927 pokračoval ve studiu na Mistrovské škole Pražské konzervatoře u Vítězslava Nováka. Obdržel ocenění za druhý smyčcový kvartet op. 4, Ouverturu a klavírní cyklus Den op. 5a.

Po absolutoriu Mistrovské školy Pražské konzervatoře přijal práci učitele hudební teorie na Městské hudební škole v Plzni. Dařilo se mu získat pověst

skvělého pedagoga, člena hudebních spolků a kritika. Hojně publikoval v časopisech Tempo a Lidové noviny. Vítězslav Novák mu doporučil, ať se uchází o místo pedagoga skladby a hudební teorie na Pražské konzervatoři. Konkurz se mu zdařil a na škole působil od září roku 1941. Stal se důležitou osobou pražského kulturního života. Působil v hudebním odboru Umělecké besedy, později Syndikátu a ve Svazu českých skladatelů. Jeho žáky byli: Jaromír Hruška, Oldřich Flosman, Ivan Řezáč a mnoho dalších.

Na AMU založil roku 1946 obor hudební teorie, který byl roku 1948 zrušen. Důvodem byl fakt, že Zdeněk Nejedlý nestrpěl, aby se nějaká disciplína oboru hudební věda, kterou založil na Univerzitě Karlově, vyučovala také někde jinde. V té době sloužila katedra hudební teorie na AMU pouze k vyučování hudebně teoretických, estetických a historických předmětů pro posluchače praktických studijních oborů. Později bylo Janečkem zřízeno aspirantské a postgraduální studium pro absolventy oborů pedagogiky a univerzitní hudební vědy. Od roku 1953 se stal pedagogicky činným na katedře hudební vědy Univerzity Karlovy.

Karel Janeček byl plodným hudebním skladatelem. Jeho rozsáhlé dílo tvořilo skladby vokální a vokálně instrumentální, klavírní, varhanní, komorní a orchestrální. Autorovým základním inspiračním zdrojem byla poetika hudby přelomu století a symbolistická poezie.

Za nejzásadnější je považován jeho přínos hudebně - teoretický. Je považován za jednoho z nejvýznamnějších českých teoretiků dvacátého století.

Ladislav Zelenka

11.3.1881 - 2.7.1957 v Praze.

„Do ticha vyhlášení českého státu zahrálo České kvarteto Škroupovu a Tylovu píseň „Kde domov můj“. Oči se mžily i čtyřem českým muzikantům, kteří proputovali svět pod názvem České kvarteto: Karel Hoffman (první housle), Josef Suk, (druhé housle), Jiří Herold (viola) a Ladislav Zelenka, (violoncello), „benjamínek“ kvarteta, který nastoupil po Hanuši Wihanovi. Kvarteto ještě „posvětil“ tehdejší ředitel Pražské konzervatoře, A. Dvořák v roce 1892 před svým odjezdem do Ameriky.“³

³ Ladislav Zelenka – Pražský pantheon. [online]. Dostupné z: http://prazskypantheon.cz/index.php/Ladislav_Zelenka

Ladislav Zelenka se narodil v pražských Modřanech do rodiny čalounického mistra. Kvůli práci se jeho otec odstěhoval do Mostecké ulice, kde od svých osmi let bydlel i Ladislav. Žili v domě U tří zvonků, kde Ladislav prožil celý svůj život. Dnes tam má bustu.

Jako malý byl fascinován poslechem proslulého houslisty Františka Ondříčka. Toho slýchal v „Renthauzu“, což byl průchodní palác na malostranském Tržišti. Ondříčkův otec vyučoval osm let mladého Ladislava hře na housle, po kterých se zúčastnil přijímacích zkoušek na Pražskou konzervatoř. Tam spatřil mladého houslistu Hanuš Wihan a nabídl mu studium hry na violoncello v jeho třídě. Této možnosti Zelenka využil a v roce 1904 ukončil svá studia u slavného Hugo Beckera ve Frankfurtu nad Mohanem.

Téhož roku odešel do Oděsy, kde působil jako profesor hudby. Dostal angažmá v orchestru místního divadla, kam ho doporučil žák Otakara Ševčíka, František Stupka. V Oděse byla řada hudebních uskupení. Ladislav Zelenka se stal členem Ševčíkova kvarteta, kde působil spolu s Jaroslav Kocianem, Františkem Stupkou (housle) a Josefem Permanem (viola). Roku 1911 opustil Oděsu a vrátil se do Čech.

V jeho třiceti letech ho České kvarteto požádalo o výpomoc za jeho bývalého profesora Hanuše Wihana. Ten se v té době už netěšil nejlepšímu zdraví, takže Zelenka ho později nahradil natrvalo. S Českým kvartetem procestoval celou Evropu. Soubor hrál v té době v obsazení Karel Hoffmann, Josef Suk (housle), Jiří Herold (viola) a Ladislav Zelenka (violoncello). O jeho uměleckých kvalitách vypovídá věta Josefa Suka „*Já se Ti, Ládičku , dívím, že s námi hraješ. Takový umělec.*“⁴

Na Pražské konzervatoři začal působit v roce 1922 nejprve jako profesor komorní hry a později i violoncella. Na Mistrovské škole Pražské konzervatoře vyučoval od roku 1936. Rektorem AMU se stal v roce 1946.

Ladislav Zelenka byl považován za nejlepšího interpreta Koncertu pro violoncello a orchestr h moll op. 104 Antonína Dvořáka. Po dlouhá léta byl posledním žijícím členem proslulého Českého kvarteta. Přání slavného Pabla Casalse k jeho pětasedmdesátinám znělo: „*Můj drahý kolego, lituji, že*

⁴Ladislav Zelenka – Pražský pantheon. [online]. Dostupné z: http://prazskypantheon.cz/index.php/Ladislav_Zelenka

přicházím tak pozdě s přáním k Vaší pětasedmdesátce. Činím to tedy až dnes s láskou a obdivem a ve vzpomínce na slavné České kvarteto, které mi poskytlo tolik hudebních radostí.”⁵

⁵ Zelenka Ladislav - Violoncellista: Praha 12. Praha 12: Titulní stránka [online]. Dostupné z: <https://www.praha12.cz/zelenka-ladislav-violoncellista/d-3345>

5. Smyčcové oddělení AMU

je součástí katedry strunných nástrojů AMU, které sahá až do dávné historie Pražské konzervatoře a její mistrovské školy. Pedagogové a studenti zmíněných institucí později vyučovali na AMU. Níže mapuji pedagogy smyčcového oddělení od roku 1946. Řadím je chronologicky, podle období jejich působení.

5.1. Vedoucí katedry strunných nástrojů od roku 1946

Od roku 1946 do 1960 patřila výuka smyčcových nástrojů pod instrumentální katedru, od roku 1960 do 1965 byla sloučena s výukou dechových nástrojů. Katedra strunných nástrojů, jak ji známe dnes funguje od roku 1965. Níže uvádím všechny vedoucí katedry strunných nástrojů od roku 1946 do současnosti.

Pedagog	Vedoucí oddělení od - do
?	
František Daniel	1950 - 1953
Karel Pravoslav Sádlo	1953 - 1970
Václav Černý	1970 - 1972
Alfred Holeček	1972 - 1974
Antonín Moravec	1974 - 1990
Václav Snítal	1990 - ?
Jiří Tomášek	? - ?
Leoš Čepický	2010 - do současnosti

5.2. Pedagogové smyčcového oddělení AMU od roku 1946

5.2.1. Housle

Pedagog	Životní data	Působení na AMU
František Daniel	4.10.1988 - 7.4.1965	1946 - ?
Jindřich Feld	23.5.1883 - 5.10.1953	1946 - 1948
Alexandr Plocek	26.2.1914 - 30.11.1982	1946 - 1948
Josef Micka	14.8.1903 - 2.9.1993	1946 - 1948
Jaroslav Pekelský	22.1.1898-12.1.1978	1947 - ?
Marie Hlouňová	3.5.1912 - 4.12.2006	1948 - ?
Václav Snítíl	1.3.1928 - 20.7.2015	1964 - ?
Nora Grumlíková	1.5.1930 - 30.1.2004	1967 - ?
Ivan Štraus	13.2.1937	1968 - dodnes, s přestávkou 75- 90
Josef Vlach	8.6.1923- 17.10.1988	1968 - ?
Jiří Novák	5.9.1924 - 10.9.2010	1969 - ?
Antonín Moravec	29.4.1928 - 23.10.2010	1973 - 1991
Zdeněk Brož	22.12.1932 - 6.12.2016	1976 - 1990
Jiří Tomášek	27.9.1942 - 14.12.2017	1976 - 2017
Jindřich Pazdera	25.7.1954	1991 - dodnes
Petr Messiereur	23.6.1937	1992 - ?
Leoš Čepický	21.8.1965	2007 - dodnes
Pavel Hůla	23.1.1952	2006 - dodnes
Bohuslav Matoušek	26.9.1949	2006 - dodnes
Jiří Panocha	3.6.1950	2006 - dodnes
Pavel Kudelásek	28.6.1962	2018 - dodnes

František Daniel

se od útlého dětství věnoval houslím i klavíru. Zprvu prošel školou Karla Lišky, pozdějšího koncertního mistra orchestru Národního divadla. Dalším z jeho pedagogů byl žák Otakara Ševčíka, Jindřich Bastař. V té době vystoupil Daniel jako sólista Mendelssohnova Koncertu e moll pro housle a orchestr v sále pražského Rudolfinu. S oblibou premiéroval díla svých současníků (Götz, Schilling, Schoeck). Dalším školením prošel u Otakara Ševčíka, který

ho doporučil na místo koncertního mistra České filharmonie.

Jako koncertní mistr působil už v Šakově filharmonii, se kterou provedl řadu světových houslových koncertů. Účinkoval s rozhlasovým orchestrem - dnešním Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu, dále SOČR. Spolupracoval s dirigenty Otokarem Paříkem, Jožkou Charvátem a Otokarem Jeremiášem. Jeho působení v SOČR popsal primárius tehdejšího Československého kvarteta Josef Peška: *„Daniel byl nejlepším koncertním mistrem - vedoucím orchestru, jakého jsem kdy poznal. Naprosté ovládnutí i těch nejkomplikovanějších partů, neochvějná pevnost rytmická, ideální čtení z listu, podpořené absolutním sluchem, to byly schopnosti, kterými vedl k velkým výkonům nejen skupinu primů a celý orchestr, ale mnohdy i méně zkušeného dirigenta“*⁶

František Daniel byl nadšeným interpretem koncertu Sergeje Prokofjeva, který provedl s Otokarem Jeremiášem. Proslulé bylo jeho provedení děl Josefa Suka a Antonína Dvořáka. V roce 1942 se vrátil ze SOČR zpět do České filharmonie a stal se znovu jejím koncertním mistrem.

Zkušenosti koncertního umělce a komorního hráče ho předurčily k pedagogické činnosti. Nejprve vyučoval na státní konzervatoři a později stál u zrodu smyčcového oddělení AMU. Tam se stal na dlouhá léta děkanem. Jako pedagog vycházel z tradice výuky Otakara Ševčíka, kterou ale doplňoval o individuální přístup ke každému studentovi. Jeho zásadou bylo dosáhnout co největšího účinku s co nejmenší námahou. Důraz kladl na precizní ovládnutí smyčce. Z jeho třídy vyšli **Stefan Czapary, Jaroslav Foltýn** a další.

Roku 1958 mu byl udělen titul Zasloužilý umělec.

Jindřich Feld

zprvu navštěvoval hudební třídu Jana Buška. Po absolutoriu konzervatoře u Štěpána Suchého se živil jako koncertní umělec a pedagog.

Tehdejší ředitel Pražské konzervatoře Jindřich Káan mu pomohl získat místo pedagoga po zesnulém Ferdinandu Lachnerovi.

Působení Jindřicha Felda na AMU bylo v důsledku politické situace okolo

⁶ ŽÍDEK, František. *Čeští houslisté tří století*. Praha: Panton 1979 ISBN 35-575-79, str. 273

února 1948 doprovázeno mnoha těžkostmi, které mu později znemožnily vyučovat. Akční výbor Národní fronty mu adresoval několik tlumočících přípisů, z nichž jeden cituji:

„Poněvadž Akčním výborem Národní fronty byly vzneseny proti Vaší osobě námitky, zastavuje se Vaše činnost na Akademii múzických umění v Praze až do doby, kdy bude o případě rozhodnuto s konečnou platností“⁷.

Dopisů jako tento obdržel mnoho. Vždy se proti nim odvolal, ale nikdy nedostal vysvětlení. Jeho žáky byli: **Rafael Kubelík, Nora Grumlíková, Jiří Novák** a mnoho dalších.

Jindřich Feld provozoval až do své smrti komorní hru. Se svojí ženou, synem a Karlem Pravoslavem Sádlo přešli téměř celý kvartetní repertoár.

Revidoval Dontovy, Gavinies, Fiorillovy a Wieniawského etudy. Dále koncerty W.A.Mozarta, F.M.Mendelssohna, L.v.Beethovena, J.Brahmse, sonáty a parity J.S.Bacha a sonátu pro housle a klavír C.Francka.

Alexandr Plocek

byl v letech 1927 - 1933 žákem Otakara Ševčíka, za kterým dojížděl do Písku. Ve studiu pokračoval na Mistrovské škole Pražské konzervatoře ve třídě Jaroslava Kociana.

Tehdy byl již umělecky činný po celém Československu. Několikrát vystoupil s Českou filharmonií, v níž později zastával funkci koncertního mistra. V roce 1941 se stal na pět let primáři Pražského kvarteta, s nímž nastudoval kvartetní dílo Beethovenovo a množství dalších děl světové kvartetní literatury. Společně s Josefem Páleníčkem a postupně violoncellisty Františkem Smetanou, Josefem Šimandlem, Milošem Sádlo a Sašou Večtomovem utvořili České trio.

Na AMU začal vyučovat od roku 1946, a působil také na JAMU v Brně. Od roku 1949 přerušil svou pedagogickou dráhu a zastával post sólisty České filharmonie. Zpět na AMU se vrátil v roce 1957.

Vystoupil s Českou filharmonií v Anglii a po osvobození ve většině evropských států. Roku 1960 hrál v Japonsku, Indii, Lisabonu a na Ceylonu.

⁷ FELDOVÁ Pavlína. *Jindřich Feld houslista a pedagog (život a dílo)*. Praha: Diplomová práce 1979, str . 8

Kultivovaný projev jeho hry zazněl také na zájezdu do Brazílie a Uruguaye. O české hudbě přednášel v Montevideu, Rio de Janeiru a Sao Paulu. Jako člen porot byl zván na mezinárodní houslové soutěže (Thibaudova v Paříži, Čajkovského v Moskvě, Enesca v Bukurešti, Wieniawského v Poznani, Paganiniho v Janově). Za svou kariéru nahrál několik gramofonových desek: komplet sonát a Romanci F dur L.v.Beethovena, houslové koncerty Antonína Dvořáka a Josefa Slavíka, třetí sonátu Bohuslava Martinů, dua Z domoviny Bedřicha Smetany a další. Většinou s klavíristou Josefem Páleníčkem.

Jeho výuka se opírala o dílo Otakara Ševčíka, Jaroslava Kociana, Carla Flesche a o jeho vlastní zkušenosti. Ze třídy Alexandra Plocka vyrostlo mnoho vynikajících houslistů: **Jan Pospíchal, František Pospíšil, Eva Červenková, Anna Reinišová, Marta Tupá.**

Josef Micka

se učil hře na housle nejprve u Ladislava Černého. Na Pražské konzervatoři studoval u Jindřicha Bastaře, a v Paříži ve třídě Jacquese Thibauda. Po absolutoriu se stal učitelem hudby v Praze, příležitostně vystupoval a nakrátko byl členem České filharmonie.

Roku 1940 začal vyučovat na Pražské konzervatoři a po založení AMU i tam. Krom houslové hry vyučoval na AMU také metodiku houslí. Kvůli svému odmítavému postoji k tehdejšímu politickému zřízení na škole působil pouhé dva roky. Za složité situace si rozšířil hudební vzdělání studiem hudební vědy a psychologie na Univerzitě Karlově. Tam obdržel titul doktora filozofie za disertační práci „Hudební dynamika, její funkce a aplikace“.

Již za svých studií na Pražské konzervatoři projevoval velký zájem o komorní hru. Jako pedagog komorní hry vchoval tři slavná kvarteta, Smetanovo, Talichovo a Panochovo.

Z jeho studentů prosluli: **Václav Neumann, Petr Messiereur, Petr Škvor, Václav Hudeček, Jiří Panocha, Magdalena Micková, Eva Bublová, Jan Opšitoš** a řada dalších.

Po roce 1952 zanechal kvůli třasu rukou koncertování a věnoval se pouze pedagogické a publikační činnosti. Vydal mnoho revizí notových materiálů: W.A.Mozart - Houslový koncert G dur op.3, D.Alard - Houslové etudy op.41 a další opusy.

Po knize Jana Mařáka „Housle“ z roku 1923 vydal druhou významnou publikaci „Hra na housle“ z roku 1957. Slavným dílem Josefa Micky se stala „Škola hry na housle pro začátečníky“, na kterém pracoval společně se svou dcerou Magdalénou Mickovou

Jaroslav Pekelský

studoval na Pražské konzervatoři u Štěpána Suchého. Již za dob svého studia se stal členem České filharmonie. Po absolutoriu působil jako primárius Ondříčkova kvartetu, které bylo vedle Českého a Ševčíkova jedním ze špičkových komorních souborů té doby. Roku 1927 se stalo komorním sdružením Československého rozhlasu na necelých třicet let.

Pedagogickou dráhu zahájil Jaroslav Pekelský roku 1947 na Pražské konzervatoři a AMU. Na obou institucích hojně čerpal z díla Otakara Ševčíka a studia u Štěpána Suchého. Jestli je pedagogický vnuk Otakara Ševčíka odpověděl A.G.Ginsburgovi v Moskvě následovně:

„Samozřejmě. Ševčíkovy osobnosti jsem si vždy hluboce vážil. Jeho odkaz nesmí však být v žádném případě chápán nepružně, dogmaticky. Je třeba z něho vybírat, studovat podle jeho metody ty problémy, které žáka a s ním i jeho učitele nejvíc pálí.“⁸

Životní pouť Jaroslava Pekelského byla doprovázena i velmi obtížnými obdobími. Za druhé světové války byl vězněn v koncentračním táboře Terezín a Buchenwald. Jeho spoluvězeň na něj vzpomíná slovy:

„Byl to člověk, jehož celé jednání a vystupování bylo kultivované. Měl skutečně výraz inteligenta, který ale nějak více tíhl k nám, prostým vězňům a pochopitelně my zase na oplátku jsme takovým lidem pomáhali. Pohled na jeho jemné ruce hudebníka prozrazoval, že není možné, aby konal takové těžké práce jako my. Proto jsme dělali všechno proto, abychom jej uchránili od namáhavé práce. On s námi chodil také na komando. Dokonce odmítl přestěhování na výběrovou celu 13 a chodil s námi raději na práci do cihelny do Ústí, kde jsme dělali tu nejtěžší práci. Tehdy už nás při práci nestřežili bachaři esesmani, ale od wehrmachtu. Proto jsme požádali jednoho z bachařů, aby nám směl Pekelský dělat kápo. Bachař svolil a J. Pekelský byl tak uchráněn před těžkou prací.“⁹

⁸ Hudební rozhledy XXVI, roč. 1973

⁹ KUNA, Milan *Hudba na hranici života* Praha, Naše vojsko nakladatelství 1990 ISBN 28-047-90, str. 265, 266

Jaroslav Pekelský vychoval plejádu skvělých houslistů: **Ladislav Jásek, Josef Vlach, Václav Snítíl, Nora Grumlíková, Ivan Štraus, Petr Messiereur, Milan Vitek**

Marie Hlouňová

byla na Pražské konzervatoři studentkou Jana Mařáka a Mistrovskou školu Pražské konzervatoře absolvovala ve třídě Jaroslava Kociana. Již za dob svých studií byla koncertně činná nejen v Čechách, ale také v tehdejších Sovětském svazu, Jugoslávii a Anglii, kde přečkala druhou světovou válku. Ve Velké Británii hrála sólově s Londýnskou filharmonií a nahrávala pro BBC.

Svá díla jí věnovala řada skladatelů jako Jaroslav Doubrava, Otmar Mácha. V roce 1946 v Praze premiérovala třetí houslovou sonátu Bohuslava Martinů. Vrátila se do Čech a stala se sólistkou České filharmonie.

Pedagogickou činnost zahájila na AMU nejprve externě a od roku 1948 se stala profesorkou. Její žáci byli a jsou významnými sólisty a komorními hráči: **Jiří Tomášek, Pavel Hůla, Shizuka Ishikawa, Jana a Dana Vlachovy** a další.

Zdeněk Brož

se před přijímacími zkouškami na konzervatoř vyučil knihkupcem. V roce 1949 podal přihlášku na Pražskou konzervatoř, kterou absolvoval v houslové třídě Zdeňka Kolářského a Františka Daniela. Vystudoval také moskevskou konzervatoř a stal se oblíbencem určité části tamějšího publika.

Jako sólista vystupoval po celém světě. Velmi proslulým se stal v Brazílii, kam podnikal četné hudební zájezdy. Od počátku roku 1966 zastával funkci koncertního mistra orchestru v Dubrovníku. Jeho doménou byl kultivovaný tón, stylově čistý přednes a neselhávající intonace. O těchto kvalitách svědčí gramofonové desky.

Poněvadž studoval v Moskvě, přenesl do Prahy mnoho poznatků sovětské houslové pedagogiky. Své žáky vedl k uvolněnému držení nástroje a smyčce, velkému tónu a sytému vibrátu a v neposlední řadě o maximální rozvoj studentovy individuality.

Václav Snítíl

přicházel s hudbou do styku od útlého dětství. Jako desetiletý vystoupil s otcovou Sokolskou filharmonií. V letech 1942 - 1950 byl soukromým žákem

Jaroslava Kociana, který ho vyučoval až do své smrti. AMU absolvoval u Jaroslava Pekelského. Vzdělání si ještě doplnil studiem kompozice u Vítězslava Nováka, češtiny na filozofické fakultě Univerzity Karlovy a hudební výchovy na pedagogické fakultě Univerzity Karlovy.

Václav Snítal byl špičkovým sólistou, stejně jako komorním hráčem. Vystupoval s mnoha předními orchestry a kromě klasických děl houslové literatury do svých programů rád zařazoval i díla současná. Tvrdil: *„Hrát soudobé české skladatele je prostě povinnost. Proto jsem jako první hrával koncerty Holečka či Sodomky. Když jel kdysi Ondříček do Ameriky, také tam tehdy uvedl svého současníka Antonína Dvořáka.“*¹⁰

Působil v několika významných komorních uskupeních jako Vlachovo kvarteto, Smetanovo trio a České noneto.

Na AMU vchoval řadu skvělých houslistů: **Václav Hudeček, Bohuslav Matoušek, Pavel Šporcl** a další.

Své pedagogické úspěchy popsal takto: *„Já jsem na studenty také přísný, ale vždycky jim vysvětluji, že do Říma vede sedm cest. Mně se kupříkladu líbí tato, doporučuji ji, ale samozřejmě nemusí být jediná.“*¹¹

Nora Grumlíková

zahájila svá studia v devíti letech na Klimešově škole v Praze. Mistrovskou školu Pražské konzervatoře absolvovala u Jindřicha Felda a AMU u Jaroslava Pekelského. Vzdělání si doplnila o tříletou uměleckou aspiranturu na konzervatoři v Bruselu, kde také získala diplom virtuozity.

Roku 1961 založila s pianistou Jaroslavem Kolářem světoznámé duo, které se specializovalo na sonátový repertoár, hraný oběma zpaměti. Grumlíková spolupracovala se Supraphonem, který jí vydal dvě dlouhohrající desky se skladbami pro sólové housle E.Blocha, E.Ysaye, M.Regera, sonátami pro housle a klavír R.Schumanna, G.Faurého, E.Griega a dalších.

O jejím provedení houslového koncertu P.I.Čajkovského bylo napsáno: *„Zaskvěla se oslnivě teplým, hedvábným tónem, ohromila svými dvojhmaty,*

¹⁰ <https://art.ihned.cz/klasicka-hudba-a-opera/c1-64350380-vaclav-snitil-nekrolog>

¹¹ <https://art.ihned.cz/klasicka-hudba-a-opera/c1-64350380-vaclav-snitil-nekrolog>

*uměním bezvadně tvořit tón*¹²

Svou pedagogickou činnost započala na Pražské konzervatoři, kde vyučovala od roku 1960 a na AMU od roku 1967. Její žáci jsou vyhledávanými sólisty. Patří mezi ně **Čeněk Pavlík, Ivan Ženatý, Gabriela Demeterová** a další.

Ivan Štraus

na housle začal hrát v šesti letech. Studoval nejprve na Pražské konzervatoři u Norberta Kubáta, později Zdeňka Kolářského a na AMU u Jaroslava Pekelského. Studia zakončil na konzervatoři P.I.Čajkovského v Moskvě ve třídě Galiny Barinové. Zúčastnil se několika soutěží (Paříž, Montreal, Praha).

V letech 1968 - 1979 působil společně s Josefem Páleníčkem a Alexandrem Večtomovem v Českém triu. V roce 1979 přestoupil do Sukova kvarteta, které se věnovalo převážně interpretaci soudobé hudby (J.Klusák, K.Slavický, J.Matěj aj.) V témže roce se stal sólistou Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK. Ivan Štraus byl vyhledávaným interpretem soudobé hudby. Premiéroval skladby L. Fišera, K. Slavického, J.Bárty, J.Matěje, O.F.Korteho, E.Zámečnicka, Z. Lukáše a dalších.

Jako pedagog působí od roku 1968 s dvanáctiletou přestávkou na AMU, kde vychoval a stále vychovává řadu skvělých houslistů. Mezi nimi jsou **Roman Patočka, Hana Kotková, Iva Kramperová-Svobodová, František Souček, Milan Al Ashab, E. Schäferová** a další. V letech 1975 - 1990 musel z politických důvodů vyučování na AMU zanechat a pomáhal budovat smyčcové oddělení na pardubické konzervatoři, kde vychoval **Leoše Čepického**. Roku 1990 se vrátil zpět na AMU, byl jmenován profesorem a působil sedm let ve funkci proděkana pro zahraničí.

V současnosti vede na AMU mezinárodní třídu a působí jako komorní i sólový hráč. Je emeritním členem nadace B. Martinů, byl předsedou Společnosti J. Suka, Sdružení učitelů smyčcových nástrojů (ESTA) a byl zván na mistrovské kurzy po celém světě.

Je členem soutěžních porot doma i v zahraničí, píše články do odborného tisku a nahrával pro rozhlas. Vytvářel též nevšední hudební programy „Se Štrausem za hranice všedních dnů“ v nichž uváděl hudbu do obecně

¹² ŽÍDEK, František. *Čeští houslisté tři století*. Praha: Panton 1979 ISBN 35-575-79, str. 282

kulturních souvislostí. Pro Český rozhlas pravidelně připravoval „Posluchárnu Ivana Štrause.“

V roce 2006 se stal držitelem Ceny Mezinárodní společnosti pro vědu a kulturu a v roce 2017 obdržel cenu Hlávkovy nadace. Jeho žáci dosahují mimořádných ocenění v soutěžích po celém světě.

Josef Vlach

v jeho rodných Ratměřicích na Sedlčansku ho vedl k hudbě jeho otec a starší bratr. Na Pražskou konzervatoř byl přijat do třídy Stanislava Nováka, tehdejšího koncertního mistra České filharmonie. Krom houslí se věnoval u Ladislava Černého hře na violu. Po nuceném nasazení za druhé světové války zakončil svá studia na Pražské konzervatoři pod vedením Josefa Micky a Antonína Šlajse. Roku 1945 se stal členem Českého komorního orchestru pod taktovkou Václava Talicha, kde působil jako koncertní mistr. Orchester však zrušil Ústřední akční výbor Národní fronty v roce 1948.

Studia na AMU zahájil roku 1947 ve třídě Jindřicha Felda a následně Jaroslava Pekelského. Komorní hudbě se věnoval u Karla Moravce. Po absolvování AMU Brahmovým koncertem byl Vlach členem několika souborů: České filharmonie, Činoherního orchestru Národního divadla a Armádního uměleckého souboru Víta Nejedlého.

Ansámbl, který založil za dob studií, nesl název Vlachovo kvarteto a vystupovalo ve složení Josef Vlach, Václav Snítal (housle) Soběslav Soukup (viola) a Viktor Moučka (violoncello). Soběslava Soukupa vystřídal později Josef Kodoušek. Na mezinárodní soutěži roku 1955 v belgickém Liege získal soubor první cenu se zvláštním uznáním. Později se stalo kvartetem Československého rozhlasu. „Vlachovci“ v té době nahráli na sto šedesát snímků a procestovali téměř celý svět. Jejich činnost ustala roku 1976. Německý kritik berlínského listu Der Morgen napsal: *„Přijíždí k nám jedno české kvarteto za druhým a jedno je lepší než druhé. Teď u nás koncertovalo Vlachovo kvarteto z Prahy. Když zahráli Smetanův kvartet Z mého života a jako přídavek Andantino z Debussyho, vědělo se: tohle je nejlepší smyčcové kvarteto z Československa, to je absolutní vyvrcholení kvartetní hry.“*¹³

¹³ Josef Vlach: Hlavně hrejte s chutí. časopis Harmonie - klasická hudba, jazz a world music [online]. Copyright © 2020 [cit. 02.04.2020]. Dostupné z: <https://www.casopisharmonie.cz/rozhovory/josef-vlach-hlavne-hrejte-s-chuti.html>

Dalším uměleckým počinem Josefa Vlacha bylo iniciování vzniku Českého komorního orchestru. Orchester vystoupil jako host významných festivalů po celém světě a spolupracoval se slavnými sólisty jakými byli Henryk Szeryng, Leonid Kogan a další. Po smrti Josefa Vlacha se chopila vedení orchestru dcera Jana Vlachová.

Na AMU vyučoval jako odborný asistent a nikdy mu z politických důvodů nebylo umožněno získat profesuru. Pedagogicky byl činný na mezinárodních kurzech (Island, Dánsko, Švédsko) a jako porotce soutěží (Liege, Benátky, Mnichov).

Josef Vlach se věnoval také dirigování. Řídil Českou filharmonii, Symfonický orchestr hlavního města Prahy FOK, Symfonický orchestr Československého rozhlasu, Východočeský orchestr Pardubice, Sukův komorní orchestr a mnoho těles v zahraničí.

Zemřel ve Švédsku po záchvatu mozkové mrtvice při zkoušce orchestru a po následném převozu do nemocnice, roku 1988.

Jiří Novák

pocházel z Horního Jelení u Vysokého Mýta. Nejprve byl žákem primária Českého kvarteta Karla Hoffmana a v deseti letech se stal jeho pedagogem zakladatel Českého noneta Emil Leichner. V té době byl pozván dcerou T.G.Masaryka Alicí do Lán, kde zahrál několik koncertních etud za přítomnosti prezidenta Beneše. Vystoupení v Lánech mu zajistilo stipendium.

Pražskou konzervatoř vystudoval u Jindřicha Felda, u něhož se seznámil se základní houslovou literaturou. Současně si přivydělával v divadle Karlín na představení vesnické komedie Zlý jelen. V těžkém období uzavření vysokých škol roku 1940 působil v Německé opeře a filharmonii. Po skončení války nastoupil na AMU do třídy Jaroslava Pekelského.

Působil v Talichově komorním orchestru na místě koncertního mistra, kde s ním u pultu sedával Josef Vlach. Po skončení orchestru roku 1948 se Jiří Novák na pozvání Antonína Kohouta rozhodl nastoupit jako primarius Smetanova kvarteta. Soubor byl za své působení na poli propagace české komorní hudby, zejména Smetany a Janáčka, oceněn vyznamenáními: Laureát státní ceny, Řád práce a Československá cena míru.

Jiří Novák byl kromě působení v kvartetu také činný sólově. Nahrál koncert N. Paganiniho a provedl koncerty Igora Stravinského a B.Bartóka a dalších. Recenze k provedení koncertu B.Bartóka je zaznamenána v Hudebních rozhledech z roku 1967: *„Sólový part nesmírně náročného a výrazově silného Bartókova díla hrál primárius Smetanova kvarteta Jiří Novák. Jeho výkon by se dal charakterizovat slovem elektrizující. Novák byl plně práv duchu této drsné, tvrdě i bolestně znějící hudby.*¹⁴

Na AMU byli jeho žáky významní houslisté **Jiří Panocha** (Panochovo kvarteto), **Leoš Čepický** (Wihanovo kvarteto), **Jan Kvapil** (Talichovo kvarteto) a jeho dcera **Dagmar**.

Po skončení činnosti Smetanova kvarteta Jiří Novák hudebně nezhálel. Hrával ve smyčcovém triu s violoncellistou Viktorem Moučkou (Vlachovo kvarteto) a violistou Jaroslavem Motlíkem (ČF).

Roku 1989 byl pozván jako porotce na Orlando festival v Kerkrade, International Music Competition of Japan a na festival v japonské Kirichime.

Jeho poslední vystoupení bylo s dcerou Dagmar, violoncellistkou Štěpánkou Kutmanovou a Oldřichem Vlčkem na viole. Společně provedli kvartet G Dur KV 387 W.A.Mozarta na festivalu v Českém Krumlově.

Jiří Novák hrál na nástroj Antonia Stradivariho z roku 1729 zvané Libon, který byl zapůjčen ze Státní sbírky hudebních nástrojů.

Antonín Moravec

hrál od čtyř let na klavír a v deseti začal s houslemi ve třídě Josefa Muziky. Ve třinácti letech byl přijat jako mimořádný student k Františku Kudláčkovi. Další studia ho vedla do Moskvy ke Galině Barinové a Jurij Jankelevičovi.

Stal se laureátem mnoha soutěží doma i v zahraničí. Na světových pódii provedl rozsáhlý repertoár složený asi z třiceti houslových koncertů, mezi nimiž byly premiéry děl Ludvíka Podéště, Jaromíra Podešvy, Ctirada Kohoutka a dalších. V roce 1957 debutoval s Českou filharmonií a byl členem Pražského tria. Obdržel Cenu Svazu českých skladatelů a koncertních umělců, medaili pražské AMU, brněnské JAMU, titul „Man of the year“ amerického biografického institutu Severní Karolíny v USA a cenu Senior Prix nadace Život umělce.

¹⁴ Hudební rozhledy, ročník XX/1967, č.19, str. 589

Činný byl také jako skladatel. Z jeho děl uvedu: Měsíční vážka pro housle a klavír, Pierot s růží pro housle a klavír, Koncert pro housle a smyčcový orchestr, In memoriam Bohuslav Martinů pro sólové housle a mnohé další.

Pedagogicky začal působit v letech 1954 - 1956 na JAMU v Brně, jako asistent Františka Kudláčka. Později se stal odborným asistentem na katedře smyčcových nástrojů a od roku 1969 byl jejím vedoucím.

Roku 1973 začal působit nejprve jako docent na pražské AMU, kde byl o rok později jmenován vedoucím katedry strunných nástrojů a v roce 1976 profesorem. Jeho žáci byli a jsou významnými aktivními umělci. Patří mezi ně: sekundista Moravského kvarteta **Ludvík Borýsek, Ivan Hřebabeký** (koncertní mistr Moravské filharmonie), **Pavel Kyncl, Jan Schulmeister**.

Jiří Tomášek

studia zahájil na Pražské konzervatoři u Zdeňka Kolářského a Ivana Kawaciuka. Pokračoval ve studiu na AMU, kde navštěvoval třídu Marie Hlouňové a Josefa Suka.

V letech 1968 - 1979 zastával post koncertního mistra Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK. Mezi lety 1979 - 1989 působil v Českém triu společně s Josefem Páleníčkem a Sašou Večtomovem. Účinkoval v orchestru Pražští komorní sólisté a proslul interpretací sonátových skladeb soudobých autorů. Nahrával pro společnosti Supraphon, Panton, Harmonia Mundi a další.

Jako člen porot se objevil na soutěžích: Pražské Jaro, Wieniawského soutěž v Poznani, Concertino Praga atd.

Vyučovat začal na AMU v Praze od roku 1976. Pedagogicky působil také na Mezinárodní akademii University v USA a na mistrovských kurzech ve Finsku, USA, Rakousku, Japonsku, Německu a v dalších metropolích.

Jeho žáci byli **Pavel Eret, Jan Schulmeister, Igor Karško, Peter Sklenka** a další.

Jindřich Pazdera

vyrůstal v rodině s hudební a kantorskou tradicí. Houslím se věnoval od šesti let a od deseti studoval na žilinské konzervatoři u Bohumila Urbana. Svá studia zakončil na bratislavské Vysoké škole múzických umění u Tibora Gašparka a na Moskevské státní konzervatoři P.I.Čajkovského. Tam byl žákem legendárního Leonida Kogana. Za studií se stal laureátem soutěže

Pražské jaro a diplomantem Mezinárodní houslové soutěže H.Wieniawského v Poznani.

Jindřich Pazdera vystoupil jako sólista s orchestry v mnoha evropských zemích. Koncertoval na mnoha festivalech (Pražské jaro, Kyjevský hudební podzim, Boksagol Seoul). Jeho housle zazněly na turné v USA roku 1986, kde provedl díla W.A.Mozarta a A.Vivaldiho. V letech 1993 a 94 hrál v Japonsku a Jižní Koreji.

Jeho repertoár obsahuje díla světové houslové literatury a je činný jako komorní hráč. Nyní je členem Stamicova kvarteta společně s Josefem Kekulou (housle), Janem Pěruškou(viola) a Petrem Hejným(violoncello).

Pedagogicky je činný na Pražské konzervatoři a od roku 1991 na AMU. Vyučuje na Mezinárodních letních kurzech pro mladé houslisty v Písku a Huslovej Dielne v Žilině. Je členem porot mezinárodních soutěží a autorem překladů ruských metodických a hudebně psychologických děl. Jeho metodické poznatky sepsal do knihy Vybrané kapitoly z metodiky houslové hry.

Jindřich Pazdera hraje na italský nástroj z dílny Laurentina Storioniho, žákem A. Stradivariho.

Petr Messiereur

rodák z jihočeské Bechyně prožil celý život v Praze. Na Pražskou konzervatoř nastoupil v roce 1952, kde až do roku 1957 studoval ve třídě Josefa Micky. Svá studia završil na AMU u Jaroslava Pekelského.

Úspěšně se zúčastnil mezinárodních soutěží v Moskvě, Helsinkách a Budapešti. Na Pražském jaru získal druhou cenu a zvláštní ocenění za provedení Janáčkovy houslové sonáty. Další triumf obdržel na soutěži o nejlepší interpretaci hudby dvacátého století v Utrechtu, kde získal s pianistkou Jarmilou Kozderkovou první cenu.

Messiereur byl činný i jako komorní hráč. Stal se členem Tria B. Martinů a primářiem Talichova kvarteta.

Na AMU začal jako profesor vyučovat od roku 1992. Žáci?

Leoš Čepický

absolvoval konzervatoři v Pardubicích u Ivana Štrause a AMU u Jiřího

Nováka. Tam zároveň navštěvoval lekce komorní hry u Antonína Kohouta a stal se primáři Wihanova kvarteta, v němž působí dodnes.

Úspěšně se zúčastnil mnoha sólových i kvartetních soutěží u nás i v zahraničí. Vystupuje na sólových recitálech i na koncertech s orchestry. Roku 2000 na festivalu Smetanova Litomyšl kompletně provedl Sonáty a partity pro sólové housle J.S.Bacha. S Ivanem Klánským a Stanislavem Boguniou natočil sólová CD. S Wihanovým kvartetem získal první cenu na festivalu Pražské jaro a stejné ocenění obdržel na Mezinárodní soutěži smyčcových kvartet v Londýně. Následovala mnohá světová turné. Wihanovo kvarteto nahrálo dvakrát komplet šestnácti kvartet L.v.Beethovena. V současnosti je také koncertním mistrem Pražského komorního orchestru bez dirigenta. Hraje na nástroj J.B.Špidlena.

V roce 2007 začal vyučovat na AMU a od září 2010 se stal vedoucím katedry strunných nástrojů.

Pavel Hůla

prokazoval svůj talent již od dětství, kdy se účastnil Kocianovy houslové soutěže v Ústí nad Orlicí. Na AMU absolvoval hru na housle ve třídě Marie Hlouňové a zúčastnil se mistrovských kurzů Vladimira Malinina ve Weimaru. Komorní hru studoval u Antonína Kohouta.

V letech 1972 - 2000 byl členem souboru Pražští komorní sólisté a od roku 1975 do 2010 působil jako primáři Kocianova kvarteta. S tím absolvoval přes 3200 koncertů ve 32 zemích světa. Na jaře roku 2010 nahradil primáři Pražákova kvarteta Václava Remeše a s ansámblem koncertoval na 340 koncertech v prestižních světových sálech. Vede komorní orchestr Praga Camerata.

Jeho nástroj je z dílny Mathiase Albaniho z roku 1696, na který v mládí hrával Jaroslav Kocian. V roce 2019 obdržel Cenu města Ústí nad Orlicí za dlouhodobý přínos při Kocianově houslové soutěži a propagaci Jaroslava Kociana doma i ve světě.

Na AMU vyučuje od roku 2006.

Bohuslav Matoušek

narodil se roku 1949 v Havlíčkově Brodě a první houslové úspěchy zaznamenal již v dětství, kdy obdržel šestkrát první cenu na Houslové

soutěži Jaroslava Kociana v Ústí nad Orlicí. Za interpretaci soudobé hudby získal prvenství na rozhlasové soutěži. AMU studoval u Jaroslava Pekelského a Václava Snítily. Dostal možnost vzdělání v rámci jednoročního stipendia ve Švýcarsku u Nathana Milsteina a Wolfganga Schneiderhana.

Jako sólista absolvoval řadu koncertů s předními orchestry. Vysoko ceněna byla jeho interpretace Haydnových houslových koncertů s Pražským komorním orchestrem. Vzhledem k jeho postoji k tehdejšímu režimu se musel uskrovnit a došlo až k tomu, že se musel zbavit jednoho ze svých nástrojů. Působil jako koncertní mistr Yomiuri Nippon Symphony Orchestra, kde spolupracoval s významnými dirigenty jako: Zubin Mehta, Leonard Bernstein a Mstislav Rostropovič.

Roku 1980 se stal primářiám Stamicova kvarteta, ve kterém působil patnáct let. Komorní hru pěstuje také s kytaristou Petrem Seidlem, klavíristou Petrem Adamcem, byl členem klavírního kvarteta Bohuslava Martinů a uměleckým vedoucím Okteta a Sexteta českých filharmoniků.

Nahrál soubor čtyř kompaktních disků s kompletem hudby Bohuslava Martinů, včetně děl pro koncertantní housle a orchestr. Nahrávka vznikla v jeho spolupráci s Českou filharmonií pod taktovkou Christophera Hogwoda. Snímek obdržel mnoho ocenění doma i v zahraničí. Je držitelem stříbrné medaile Bohuslava Martinů, kterou v minulosti získali např. Rafael Kubelík, Rudolf Firkušný, Sir Charles Mackerras.

Pedagogické činnosti se věnuje na AMU v Praze a na JAMU v Brně. Vyučuje na letních houslových kurzech v klášteře Zlatá Koruna a soukromě. Jeho hra se vyjímá technickou jistotou hry, myšlenkovou hloubkou a citlivostí projevu.

Jiří Panocha

se věnuje hudbě od svých šesti let. Pražskou konzervatoř absolvoval v roce 1972 ve třídě Josefa Micky a AMU roku 1977 pod vedením Jiřího Nováka. Za studií se stal laureátem mnoha soutěží jak v oboru housle, tak v oboru komorní hra. Jako koncertní mistr Komorního orchestru Konzervatoře v Praze získal zlatou medaili v soutěži Herberta von Karajana v Berlíně. Tam vyhrál zároveň konkurz na místo koncertního mistra mezinárodního studentského orchestru, který dirigoval sám Herbert von Karajan. Sólistou v Koncertu pro housle a orchestr A Dur W.A.Mozarta byl David Oistrach.

Od roku 1968 je věnuje velmi intenzivně hře v Panochově kvartetu. Každý rok je zván jako pedagog do Japonska a Norfolkku, kde vyučuje komorní hru.

Na AMU vyučuje housle a komorní hru od roku 2006. Vychoval řadu vynikajících souborů jako: **Sedláčkovo kvarteto**, **Ančerlovo kvarteto** a **Trio Kalliopé Prague**. K jeho významným studentům patří: **Tomáš Kolařík** (Státní opera Praha), **Ondřej Hás** (koncertní mistr orchestru Národního divadla v Praze), **Jakub Marek** (vedoucí sekce druhých houslí Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK) a další. Po několik let zasedal v Umělecké radě AMU a následně také v Senátu AMU.

Pavel Kudelásek

na Pražskou konzervatoř nastoupil do třídy Jaroslava Foltýna a AMU absolvoval u Antonína Moravce. Svá studia si rozšířil u Kato Havas, autorky knihy „Nebojte se trémy“. Věnuje se sólové i komorní hře. Byl členem souborů: Český komorní orchestr, Dvořákovo kvarteto, Pro Arte Antiqua, Apollon Quartet a České noneto.

Byl jedním z prvních pedagogů na Konzervatoři v Českých Budějovicích. V roce 1993 začal vyučovat na Pražské konzervatoři a od roku 2018 na AMU. Účastní se jako porotce mezinárodních soutěží a vede mistrovské kurzy.

Je autorem odborných prací např. „Interpretace Bachových Sonát a partit pro sólové housle“.

Roku 2006 obdržel od Masarykovy akademie umění Cenu Rudolfa II. za propagaci české hudby.

5.2.2. Violy

Pedagog	Životní data	Působení na AMU
Ladislav Černý	13.4.1891 - 13.7.1975	1946 - ?
Milan Škampa	4.6.1928 - 14.4.2018	1969 - ?
Jaroslav Motlík	20.4.1926	1973 - ?
Lubomír Malý	6.3.1938	1978 - dodnes
Jan Pěruška	14.5.1951	1990 - dodnes
Karel Untermüller	10.10.1972	2013 - dodnes

Ladislav Černý

docházel na Pražskou konzervatoř k Ferdinandu Lachnerovi a Jindřichu Bastařovi. Komorní hru studoval u Františka Spilky.

Roku 1916 byl přijat na místo druhého koncertního mistra houslí v České filharmonii, kde setrval dva roky. Poté roku 1919 začal spolupracovat s operním orchestrem v Lublani, jako sólový violista. Tam se zabýval také pedagogickou činností na škole družstva Glasbena matica (Hudební matice), jež se stala roku 1919 konzervatoří. V roce 1920 založil již jako violista s Karlem Sancinem (violoncello) a Richardem a Ladislavem Zikovými (housle) Pražské kvarteto - v letech 1943 - 44 vystupující pod názvem Černého kvarteto. V souboru setrval až do roku 1966, kdy ansámbl zanikl. Za 46 let existence Pražského kvarteta s ním absolvoval na 1381 koncertů po celém světě. Ladislav Černý byl propagátorem sólové violové hry. Několikrát provedl part violy Harolda v Itálii Hectora Berlioze a mnoho dalších skladeb světového repertoáru. Paul Hindemith mu věnoval Sonátu pro sólovou violu č.1. Krom Hindemitha premiéroval díla: Miroslava Krejčího, Pavla Bořkovce, Aloise Háby, Iši Krejčího, Jiřího Matyše, Jana Tausingera aj. Mnoho z autorů mu svá díla přímo věnovali. Hra Ladislava Černého disponovala technickou vybroušeností, temperamentem a krásným tónem.

Vyučovat začal na Pražské konzervatoři v letech 1940 - 52. Nejprve zastával funkci výpomocného učitele, později profesora. Na AMU vyučoval již v roce 1946 jako docent a poté externě, jelikož trpěl zhoršenou pohyblivostí. Postupně se tak výuka přesunula do jeho bytu.

Jeho žáci byli a jsou významnými osobnostmi hudebního života. Violisté: **Lubomír Malý, Karel Řehák, Karel Doležal**, houslisté: **Břetislav Novotný, Josef Vlach, Petr Messiereur**, členové **Doležalova kvarteta** a mnoho dalších.

Roku 1955 byl Ladislav Černý jmenován Zasloužilým umělcem a roce 1971 Národním umělcem.

Milan Škampa

začal s hudbou již ve čtyřech letech. První učitelkou mu byla jeho matka Antonie Škampová. Ta se v roce 1941 rozhodla dát Milana Škampu k Ladislavu Černému, jenž byl jejím spolužákem. U něj se zdokonaloval ve hře na housle do roku 1947. Ve svých šestnácti letech se stal sólistou Českého rozhlasu, kde setrval do roku 1956. Tomu předcházela konkurz, na který se připravoval v nelehkých podmínkách. *„Podmínky pro přípravu byly těžké, cvičil za náletů v krytu ve studeném sklepě Beethovenův koncert. Byl přijat. Každou třetí neděli měl svou produkci na živo. Avšak pro pracovní úřad to stále nestačilo. Naštěstí mu pomohl K. B. Jiráček ke kontaktu na Rudolfa Leo Vašatu, který měl zábavný orchestr a Milana přijal do třetích houslí. Tam hrál až do revoluce 2x týdně.“*¹⁵ AMU vystudoval coby houslista ve třídách Alexandra Plocka a Františka Daniela. Studia absolvoval roku 1951 Fantazií pro housle a orchestr Josefa Suka. Od roku 1951 do 52 byl asistentem Františka Daniela na AMU. Kromě AMU vystudoval hudební vědu na Karlově univerzitě s prací „Josef Suk člověk, skladatel, reprodukční umělec.“

Milan Škampa se hojně věnoval soudobé hudbě. Dokládají to jeho premiéry houslových koncertů Emila Axmana a Vladimíra Sommera, které provedl s Českou filharmonií pod taktovkou Karla Ančerla a se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu.

Zlomovým okamžikem se pro něj stalo datum 7.1.1956, kdy obdržel telegram od Antonína Kohouta. Ten se týkal náhrady za Jaroslava Rybenského ve Smetanově kvartetu. V něm Milan Škampa setrval třiatřicet let.

„Dostal do ruky violu Ferdinanda Augusty Homolky, na kterou hrál i Antonín Dvořák. Nikdy však na violu nehrál, ačkoli ho učil legendární violista Černý. Okolnosti vstupu Milana do kvarteta byly smutné pro Jaroslava Rybenského,

¹⁵ Milan Škampa *1928 +2018 | Smetanovo kvarteto. Úvod | Smetanovo kvarteto [online]. Dostupné z: <https://www.smetanovokvarteto.cz/milan-skampa>

původně primária a pak violisty, protože mu zdraví nedovolovalo pro bolesti v ruce dále pokračovat. Pro Škampu zase bylo velké rozhodování opustit nastudovaný houslový repertoár houslisty a začít se seznamovat s violou a připravit se rychle na veškerý jejich kvartetní repertoár. Opět prošel tímtež jako v roce 1947 Rybenský. Tehdy osmadvacetiletý Škampa musel nastudovat Brahmse B dur a Janáčka č. 1, Mozarta d moll na nahrávku do rozhlasu v Brémách. V červnu ho čekal Stockholm, poté Helsinky, kde se osobně setkal s Jeanem Sibeliem, když uvedli jeho kvartet Voces intimes, dále festival v Salzburku. Pro prestižní firmu Columbia natáčeli Mozarta d moll a Es dur. Devět měsíců se přizpůsoboval již zaběhlému repertoáru kvarteta a uspěl".¹⁶

Jako asistent působil na AMU od roku 1969, roku 1975 byl jmenován docentem a od roku 1990 profesorem. Jeho žáci jsou významní sólisté a komorní hráči. Patří mezi ně: **Miroslav Sehnoutka** (Panochovo kvarteto), **Jiří Heger** (koncertní mistr Singapurského symfonického orchestru), **Jaroslav Pondělíček** (vedoucí violové sekce České filharmonie), **Zdeněk Zindel** (vedoucí violové sekce Pražského komorního orchestru) a řada dalších. Jako pedagog komorní hry odchoval soubory jako **Škampovo** a **Haasovo kvarteto**.

Milan Škampa se aktivně věnoval józe a zdravému stravování. To mu jistě pomohlo k vysokému věku. Dožil se téměř devadesáti let. Zemřel 14.4.2018 u své rodiny v Praze.

Jaroslav Motlík

před studiem hudby docházel na obchodní akademii a v roce 1942 nastoupil coby houslista na Pražskou konzervatoř. Již za svých studií v letech 1945 - 48 působil v Českém komorním orchestru pod taktovkou Václava Talicha. Tato spolupráce podnítila jeho touhu po dirigování, jež vystudoval v Itálii v letech 1967 - 73. V dvaadvaceti letech přišel do orchestru České filharmonie, kde hrál na violu. AMU studoval již jako violista ve třídě Karla Moravce.

S Českou filharmonií vystupoval jako její člen i sólista. Byl také aktivním komorním hráčem. O tom svědčí jeho působení v Triu Bohuslava Martinů, spolupráce s kvartety: Smetanovým, Vlachovým, města Prahy a Sukovým.

¹⁶ Milan Škampa *1928 +2018 | Smetanovo kvarteto. Úvod | Smetanovo kvarteto [online]. Dostupné z: <https://www.smetanovokvarteto.cz/milan-skampa>

S nimi prováděl kvintety L.v.Beethovena, A. Dvořáka, či sexteta J. Brahmse. Jaroslav Motlík se angažoval i v soudobé hudbě. Premiéroval violovou sonátu Bohuslava Martinů v roce 1959.

Na AMU působí od roku 1973.

Lubomír Malý

studoval v letech 1952 - 58 hru na violu nejprve na Pražské konzervatoři ve třídě Vincence Zahradníka a od roku 1958 do 62 na AMU u Ladislava Černého.

V roce 1962 získal první cenu a titul laureáta na mezinárodní soutěži v Helsinkách. Vystoupil téměř ve všech evropských zemích, USA a Japonsku. Spolupracoval s orchestry jako Česká filharmonie, Philadelphia Symphony Orchestra, Nagoya Philharmonica Orchester aj. Vedl mistrovské kurzy v Anglii, Finsku, Japonsku i USA. Jeho repertoár zahrnuje kromě klasických titulů violové literatury také řadu soudobých děl. Mnoho z nich bylo Lubomíru Malému věnováno. Natočil řadu nahrávek pro společnosti Supraphon, Panton a mnoho zahraničních společností. Kromě sólové činnosti se věnoval komorní hře jako člen Kvarteta hlavního města Prahy.

Pedagogem na Pražské konzervatoři byl od roku 1966 a na AMU vyučuje od roku 1978. Mezi jeho žáky patří Karel Untermüller, Ondřej Martinovský, Filip Kimel, Vladimír Kroupa a další.

Jan Pěruška

studoval hru na violu na Státní konzervatoři v Ostravě v letech 1966 - 72 u Miroslava Němce. Ve studiu pokračoval na AMU od roku 1972 ve třídě Josefa Koďouska a Jaroslava Motlíka. V roce 1974 se zúčastnil kurzů u Pála Lukacze ve Výmaru.

V letech 1976 - 77 působil v Armádním uměleckém souboru Víta Nejedlého. Poté od roku 1977 zastával místo sólového violisty v Symfonickém orchestru hlavního města Prahy FOK až do roku 1985. Komorní hru pěstuje ve Stamicově kvartetu již od roku 1985. Získal ocenění laureáta v interpretačních soutěžích Ministerstva kultury roku 1975 a 79. Dalším oceněním bylo první místo na Mezinárodní violové soutěži v Markneukirchenu. Jan Pěruška spolupracoval s klavíristou Janem Panenkou, houslistou Josefem Sukem, Dagmar Peckovou, s Pražákovým a Kociánovým kvartetem. Premiéroval Koncert pro violu a orchestr Aloise Háby a Flos

campi pro violu, komorní sbor a orchestr Ralpa Vaughana Williamse. Nahrával pro Český rozhlas a Českou televizi. Mnoho trofejí nasbíral jako člen Stamicova kvarteta. První cena na soutěži smyčcových kvartet EBU a OIRT v Salcburku, cena Grand Prix du Disque de la Academie Charles Gross v Paříži, cena za provedení všech smyčcových kvartetů Aloise Háby na Pražském jaru roku 1977. S kvartetem také natočil komplety kvartetů Antonína Dvořáka, Leoše Janáčka, Bedřicha Smetany, Bohuslava Martinů a Aloise Háby. Na CD natočil celý violový repertoár.

Violu na AMU začal vyučovat roku 1990, 1995 byl jmenován docentem.

Karel Untermüller

absolvoval Pražskou konzervatoř u Jaroslava Ruise a AMU ve třídě Lubomíra Malého. Absolvoval mistrovské kurzy u Norberta Brainina, Sigmunda Nissela a Thomase Kakusky.

Působí jako vedoucí violové sekce v Sukově komorním orchestru a je členem Heroldova kvarteta spolu s Petrem Zdvihalem, Janem Valtou (housle) a Davidem Havelíkem (violoncello). Kvarteto obdrželo Cenu Českého spolku pro komorní hudbu. Karel Untermüller spolupracoval s houslistou Josefem Sukem, Jiřím Bártou, Pavlem Šporclem, Janem Simonem aj. Natočil řadu kompaktních disků, vystoupil na festivalu Pražské jaro a pravidelně koncertuje na Mezinárodním hudebním festivalu v Kutné Hoře. Tam spolupracoval s klavíristou Konstantinem Lifchitzem, houslistkou Laurou St. John z Kanady, britskou houslistkou Chloe Hanslip, hornistou Radkem Baborákem a s dalšími.

Jako pedagog působí v Teplicích a od roku 2013 na HAMU.

5.2.3 Violoncella

Pedagog	Životní data	Působení na AMU
Ladislav Zelenka	11.3.1881 - 2.7.1957	1946 - ?
Karel Pravoslav Sádlo	5.9.1898 - 24.8.1971	1946 - ?
Miloš Sádlo	13.4.1912-14.10.2003	1950 - ?
Váša Černý	28.8.1900 - 13.7.1982	1960 - ?
Alexandr Večtomov	12.12.1930 - 29.12.1989	1964 - 1989
Josef Chuchro	3.7.1931 - 19.8.2009	1967 - ?
Antonín Kohout	12.12.1919 - 15.2.2013	1969 - ?
Stanislav Apolín	20.2.1931 - 24.9.2010	1972 - 1977
Rudolf Lojda	4.7.1927 - 5.8.2007	1976 - 1992
Miroslav Petráš	17.7.1948	1983 - dodnes
Václav Bernášek	29.10.1944	1990 - dodnes
Jiří Hošek	20.8.1955	1994 - ?
Mikael Ericsson	3.10.1952	2010 - dodnes
Michal Kaňka	23.5.1960	2011 - dodnes
Daniel Veis	28.4.1954	2010 - ?
Tomáš Stražil	15.1.1971	2012 - dodnes

Ladislav Zelenka

Karel Pravoslav Sádlo

se narodil do hudební rodiny. Studia absolvoval na Pražské konzervatoři u Jana Buriana a Julia Junka. Hodiny komorní hry navštěvoval u Ladislava Zelenky. Navzdory jeho talentu pro sólovou a komorní hru se zabýval především pedagogickou činností.

Vychoval celou plejádu osobností, které pak formovaly další generace českých violoncellistů. Jsou mezi nimi: **Miloš Sádlo, František Smetana, Josef Chuchro** aj. Od roku 1938 do 49 zastával funkci profesora hudby na Pražské konzervatoři a roku 1946 začal vyučovat na nově vzniklé AMU. Kromě pedagoga vystřídal na škole funkce vedoucího katedry strunných nástrojů, děkana, proděkana a prorektora.

Byl zván do porot českých i zahraničních soutěží. V letech 1955 - 57 byl ředitelem České filharmonie a působil ve Svazu československých skladatelů. Zabýval se také hudebními kritikami a publicistikou.

Založil roku 1924 hudební nakladatelství „Edition Sádlo“, v němž se mimo jiné objevila díla Jaroslava Řídkého, se kterým se úzce přátelil. Publikoval skladby Jaroslava Kříčky, Jindřicha Máslo a dalších. Jako autor didaktických spisů se představil v „Technických studiích“ z roku 1925, věnovaných Ladislavu Zelenkovi. Zde Karel Pravoslav Sádlo opouští tradici chromatického prstokladu s konečným hmatem malé, či velké tercie a inovuje ho větším rozpětím na hmat čisté kvarty bez změny polohy. Tím umožňuje hrát stupnici bez prázdných strun a používá místo nich čtvrtého prstu. Tato inovace violoncellové techniky byla zásadní pro další vývoj violoncellové hry.

Miloš Sádlo

před tím, než začal studovat hru na violoncello se Miloš Zátvrzský vyučil knihařem. Byl vášnivým hudebníkem a při náhodném setkání s Karlem Pravoslavem Sádlo roku 1928 se jeho směřování ukotvilo v hudbě. Karel Pravoslav Sádlo objevil jeho obrovský talent, který mu pomohl rozvíjet tak rychle, že za pouhý rok Miloš Zátvrzský provedl „Koncert pro violoncello a orchestr Camila Saint - Sæense č.1. a moll op.33“. Z vděčnosti ke svému pedagogovi přijal později příjmení Sádlo. Studia absolvoval na Pražské konzervatoři u Karla Pravoslava Sádlo (1939 - 41) a několikaměsíční stáž u Pablo Casalse v Prades ve Francii (1955).

Jeho dráhu koncertního umělce pomohla odstartovat Mezinárodní soutěž violoncellistů ve Vídni. Vládnul dokonalou technikou, pevným a dramatickým tónem s velkým dynamickým rozpětím. Vystupoval v koncertních sálech u nás i v zahraničí. Byl prvním českým sólistou, který vystoupil na Kubě. Z jeho nahrávek se zachovaly snímky: Dmitrij Šostakovič „Klavírní trio č.1. e moll op.8“, které nahrál s Davidem Oistrachem a autorem, Edward Elgar „Koncert pro violoncello a orchestr e moll op. 85“ a další. Jeho sólový repertoár zahrnoval téměř všechny barokní, klasicistní a romantické violoncellové koncerty. Hojně se věnoval také soudobé hudbě. Premiéroval např. Koncertní fantazii Pancho Vladigerova (27.2.1949, Sofia), Duo pro housle a violoncello Karla Janečka, „Koncert pro violoncello a orchestr op.8“ Viktora Kalabise a mnoho dalších. U příležitosti oslavy svých padesátých

narozenin provedl původní verzi Koncertu pro violoncello a orchestr D Dur Josepha Haydna, violoncellový koncert Arama Chačaturjana a Antonína Dvořáka. V rámci Pražského jara v roce 1962 vystoupil s tehdy nově objeveným Koncertem pro violoncello a orchestr C Dur Josepha Haydna. Kromě sólové činnosti se zabýval hojně komorní hrou v mnoha souborech: Pražákovo kvarteto (1931 - 33), České trio (1944 - 56), Sukovo trio (1957 - 60).

Pedagogické činnosti se začal věnovat na AMU od roku 1950 a na Indiana Univesity v USA od roku 1959, kde mu byl propůjčen titul Chevalier du violoncelle v roce 2002. Byl členem mnoha porot violoncellových soutěží (Pražské jaro, Soutěž Pablo Casalse v Paříži a v Mexiku).

Pro violoncello upravil řadu klavírních a houslových skladeb Bedřicha Smetany, Janáčkův Lístek odvanutý, Sýček neodletěl a další. Nakladatelství Oldřicha Pazdírka vydalo sbírku jeho úprav nazvanou „Sádlův repertoír“.

Obdržel cenu prvního stupně za propagaci české hudby v Anglii, tehdejším Sovětském svazu (1953) a titul Zasloužilý umělec (1962).

Váša Černý

byl jedním ze sedmi potomků Františka Černého, všestranného hudebníka. Vyrůstal v muzikantském prostředí, poněvadž krom otce se hře na nástroj věnovali i všichni jeho sourozenci. Nejprve se učil hře na housle, ale později mu učarovala hra Ladislava Zelenky a zvítězilo violoncello. Jeho pedagogem byl nejprve Martin Vlček, ke kterému docházel do Olomouce. Pokračoval ve studiu na konzervatoři ve Vídni u Jana Šebelíka a následně na Hudební akademii u Paula Grümmera. Na Pražské konzervatoři (1919 - 20) a Mistrovské škole Pražské konzervatoře (1920 - 22) byl jeho kantorem Jan Burian. Svou hru zdokonaloval Václav Černý u Ladislava Zelenky (1931 - 41). Věnoval se také studiu skladby u Vítězslava Nováka.

Svou koncertní dráhu zahájil jako člen České filharmonie v roce 1922, kde působil jako vedoucí violoncellové sekce. V České filharmonii hrál až do roku 1945. Výjimku tvořila léta, kdy byl členem Pražského kvarteta.

Komorní hře se věnoval také v Moravském klavírním triu, kde mu byli kolegy jeho bratři, houslista František a klavírista Cyril. Trio v té době účinkovalo pod názvem Trio bratří Černých. Od roku 1943 působil v Moravském kvartetu až do konce jeho působení v roce 1959.

Specializoval se na provádění soudobých skladeb. Z nich jmenuji: Sonáta Viléma Petrželky, Fantazie ve čtvrttónovém systému Aloise Háby a mnoho dalších. Spolupracoval s klavíristy: Janem Ermlem, Františkem Maxiánem, Františkem Schäferem a dalšími. Byl oceňován pro svůj ušlechtilý tón, vyspělou techniku a slohové cítění prováděných děl.

Je autorem skladeb pro violoncello a klavír: Souvenir, Poéme Slovaque, Scherzo aj. Upravil houslové skladby N. Paganiniho (Variace na jedné struně, Koncert D Dur), Pabla de Sarasateho (Cigánské melodie). Revize provedl u skladeb Emila Axmana (Variace na národní písně) a Viléma Petrželky (Sonáta).

Jako pedagog působil nejprve na brněnské konzervatoři od roku 1945. Od roku 1947 do 60 na Janáčkově akademii múzických umění, v letech 1954 - 70 na Bratislavské Vysoké škole múzických umění a od roku 1960 téměř do konce života na AMU. Jeho žáky byli **Stanislav Apolín, Ivan Měrka** aj. Váša Černý vychoval také mnoho komorních souborů jako **Janáčkovo kvarteto, Ostravské kvarteto** a další.

Alexandr Večtomov

se hře na violoncello věnoval nejprve pod vedením svého otce Ivana Večtomova, od roku 1945 do 51 na Pražské konzervatoři a od 1951 do 53 na AMU. Konzervatoř i AMU vystudoval u Ladislava Zelenky. Studia zakončil aspiranturou na moskevské konzervatoři ve třídě M. Kozolupové.

Vystupoval sólově, v Českém triu, Sukově triu, Kvartetu města Prahy a v Pražském strunném duu se svým bratrem, kytaristou Vladimírem. Nahrál mnoho skladeb na hudební nosiče, z nichž legendární je provedení šesti sólových suit J.S.Bacha.

Koncertoval na violoncello italského houslaře Giovanniho Battisty Guadagniniho ze Státní sbírky hudebních nástrojů.

Jako pedagog se zaměřoval na detaily a uvolněnost hry. Na AMU byli jeho žáky: **Jiří Hošek, Michaela Fukačová, Jan Páleníček, Miroslav Petráš** aj.

Josef Chuchro

získal první hudební zkušenosti u svého otce, výborného varhaníka. Na Pražské konzervatoři a později na AMU studoval ve třídě Karla Pravoslava

Sádlo. Od roku 1950 začal sólově vystupovat a roku 1961 byl jmenován sólistou České filharmonie. Jako komorní hráč působil v Sukově triu a na konci sedmdesátých let založil společně se svým synem Pražské violoncellové duo. Spolupracoval s orchestry po celém světě a hrál pod taktovkou sto dvanácti dirigentů. Jeho repertoár zahrnoval díla zahraničních autorů, jako jsou A.Vivaldi, P.I.Čajkovskij, C.Debussy, i skladby českých tvůrců: A.Dvořáka, L.Janáčka, B.Martinů, či L. Fišera. Josef Chuchro byl ceněn pro svůj kultivovaný tón a stylovou interpretaci. Jeho hra byla zaznamenána na řadu desek. Natočil téměř osmdesát titulů se sólovými i komorními díly. Legendární je jeho nahrávka Violoncellového koncertu h moll Antonína Dvořáka op. 104, který natočil s Českou filharmonií.

Obdržel ceny na mnoha mezinárodních soutěžích, z nichž jmenuji: titul laureáta na Mezinárodní soutěži Pražské jaro a stejné ocenění na Soutěži Pabla Casalse v Mexiku. Obdržel cenu Svazu československých skladatelů za vynikající souborné provedení cyklu sonát a variací L.v.Beethovena, Medaili Roku české hudby za soubornou nahrávku sonát B. Martinů, Medaili Josefa Hlávky za mimořádné zásluhy o slávu české violoncellové školy a mnoho dalších ocenění.

Pedagogicky působil na Pražské konzervatoři od roku 1965 - 92 a na AMU od roku 1967. Vychoval řadu vynikajících violoncellistů jako **Daniela Veise, Mikaela Ericssona, Michala Kaňku, Jiřího Bártu, Františka Hosta** aj.

Antonín Kohout

s hudbou přišel do styku již v útlém dětství. Jeho otec hrál na violoncello, které malý Antonín Kohout upřednostnil před houslemi. Ve svém prvním kvartetu hrál jako žák hudební školy v Kolíně. Na Pražské konzervatoři studoval u Bedřicha Jaroše, člena Ondříčkova kvarteta a od roku 1934 byl žákem Karla Pravoslava Sádlo. Ještě na konzervatoři působil v mnoha kvartetech s osobnostmi jako Jiří Ptáčník, Otakar Šroubek, Vladimír Klár. S těmi pracoval na kvartetech Haydnových, Mozartových, Beethovenových, Smetanových aj. Jeho spolužákem na konzervatoři byl Václav Neumann, který sdílel s Antonínem Kohoutem zájem o kvarteto. Založili společně Smíchovské kvarteto, kde zasedl k primu Václav Neumann, jeho bratr k viole, Antonín Kohout k cellu a Josef Vlach k druhým houslím. Prvním vystoupením souboru bylo v Nelahozevsi, kde provedli kvartet Antonína Dvořáka Es dur „Slovanský“. Zkoušky probíhaly v bytě u Neumannů na

Smíchově, kde na ně dohlížel Josef Míčka. Roku 1943 došlo ke změně obsazení kvarteta a to: V. Neumann, J. Rybenský (housle), L. Kostelecký (viola) a Antonín Kohout (violoncello). Místo V. Neumanna nastoupil v roce 1947 na post primária Jiří Novák a roku 1956 vystřídal u violy Jaroslava Rybenského Milan Škampa. Antonín Kohout nastudoval nejprve celou partituru a posléze soubor velmi trpělivě a precizně ladil každý souzvuk a kladl důraz na dynamiku. Smetanovo kvarteto zkoušelo každý den od 9 do 13 hodin. V padesátých letech si zakoupili chalupy v Jizerských horách, kde trávili léto, relaxovali a pilně zkoušeli.

Na AMU začal Antonín Kohout vyučovat od roku 1969 a jeho podmínka byla, aby s ním na AMU mohli vyučovat i ostatní členové Smetanova kvarteta. Z jeho třídy vyšly: **Panochovo kvarteto, Kocianovo kvarteto, Wihanovo kvarteto, Benewitzovo kvarteto** a další. Hrál na nástroj Giovanniho Granciniho z roku 1710, který byl zapůjčen ze státní sbírky.

Stanislav Apolín

studoval hru na violoncello na konzervatoři v Brně a na Janáčkově akademii múzických umění v Brně u Váši Černého. Studium u něj završil uměleckou aspiranturou v letech 1953 - 56.

Věnoval se hojně sólové i komorní hře. Byl mnohokrát oceněn za provedení Dvořákova violoncellového koncertu h moll (Národní cena ČSR) a Prokofjevovu Symfonii - koncert (Zlatý štít Pantonu). Byl sólistou Moravské filharmonie Olomouc (1964 - 67) a Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK (1977 - 88). Nahrával hudební snímky pro společnosti Panton a Supraphon.

Od roku 1956 spolupracoval s klavíristou Radoslavem Kvapilem. Spolu premiérovali Rhapsodii Miloslava Ištvana, provedli Pohádku Leoše Janáčka, Violoncellovou sonátu Benjamina Brittena aj. Dalším komorním souborem, ve kterém Stanislav Apolín vystupoval, bylo v letech 1968 - 93 Smetanovo trio, kde mu byli hudebními partnery Josef Hála a Václav Snítel. Kvartetní hru pěstoval od roku 1950 jako člen Hlaváčkova kvarteta s Liborem Hlaváčkem, Milošem Sedlákem (housle) a Ferdinandem Rušákem (viola). Prošel i mnoha dalšími ansámby jako Pražské smyčcové trio, Československé kvarteto a další. V klavírním triu, společně s Antonínem Moravcem a Milanem Mášou (1954 - 62) premiéroval Klavírní trio Miloslava Ištvana, Trojkonzert Jaromíra Podešvy a další.

Pedagogicky působil od roku 1953 na hudební fakultě Janáčkovy akademie múzických umění v Brně, na Pražské konzervatoři od roku 1962, od roku 1970 na hudební akademii v Bělehradě, od roku 1972 na konzervatoři v Lucernu, a na AMU byl profesorem od sedmdesátých let. Vychoval špičkové violoncellisty jako **Borise Vybírala, Evžena Rattaye** (Talichovo kvarteto), **Marka Jerie** a další.

Byl pravidelně zván do porot mezinárodních violoncellových soutěží a vyučoval na letních kurzech v u nás, ve Švýcarsku, Švédsku, Černé hoře, Španělsku, Holandsku a Taiwanu.

V roce 1980 byl vyznamenán titulem Zasloužilý umělec.

Rudolf Lojda

byl v letech 1947 - 51 žákem Ladislava Zelenky na AMU. Od roku 1951 se zabýval pedagogickou činností taktéž na AMU a to jako asistent. Komorní hudbu provozoval s Českým nonetem, které spadalo pod Českou filharmonii. S ansámblem natočil pro Supraphon mnoho snímků s nonety Aloise Háby, Iši Krejčího, Bohuslava Martinů a dalších. Jako člen souboru Bohemia trio, společně s Jindřichem Pazderou (housle) a Irenou Černou (klavír), obdržel řadu ocenění: Zlatý štít Pantonu, Cenu Svazu československých skladatelů a koncertních umělců, Cenu Českého hudebního fondu, Cenu ministerstva kultury aj. Vystupoval také sólově s mnoha orchestry, natáčel pro rozhlas a televizi.

Svoji pedagogickou dráhu zahájil na Pražské konzervatoři roku 1963 a vyučoval tam do roku 1983. Souběžně začal pedagogicky působil na AMU od roku 1976 do 92. Jeho žáky byli **Tomáš Stražil, Jitka Vlašánková, Bledar Zajmi** a další. Byl členem mnoha porot violoncellových soutěží.

Rudolf Lojda obdržel roku 1987 titul Zasloužilý umělec.

Miroslav Petráš

hru na violoncello studoval na Janáčkově konzervatoři v Ostravě ve třídě Ivana Měrky a následně na AMU u Alexandra Večtomova. V roce 1966 zvítězil v soutěži Beethovenův Hradec, roku 1970 byl laureátem soutěže Pražské jaro, o dva roky později získal první cenu v interpretační soutěži Ministerstva kultury v Písku a na Mezinárodní soutěži Gaspara Cassadó ve Florencii byl mezi finalisty.

Má za sebou koncerty po celém světě jako sólista s klavírem, varhanami, harfou a kytarou. Jako vedoucí violoncellové sekce působil čtrnáct let v Symfonickém orchestru hlavního města Prahy FOK.

Komorní hudbě se věnuje v souborech: Klavírní kvarteto Bohuslava Martinů spolu s Bohuslavem Matouškem, Pavlem Peřinou, Emilem Leichnerem a České trio společně s Danou Vlachovou a Milanem Langerem.

Bohatá diskografie Miroslava Petráše obsahuje Koncerty pro violoncello a orchestr A. Dvořáka a C. Saint - Saënsa, Kol nidrei E. Blocha, Sonátu pro violoncello sólo Z. Kodályho, klavírní kvarteta A. Dvořáka a mnoho dalších.

Na svých vystoupeních uvádí také své vlastní skladby jako je Hukvaldská, či Smetanovská fantazie.

Pedagogicky působí od roku 1993 na Pražské konzervatoři a od roku 2005 na AMU. Jeho žáci jsou významnými sólisty a komorními hráči. Patří mezi ně: **Miloš Jahoda** (vedoucí violoncellové sekce v Symfonickém orchestru hlavního města Prahy FOK), **Petr Prause** (Talichovo kvarteto), **Štěpán Doležal** (Benewitzovo kvarteto). Vyučoval na Mezinárodní hudební akademii pro české a americké studenty v Plzni.

Je autorem knihy „Pojednání o tónu“ ve kterém se zabývá stavbou nástroje a jeho úpravami pro kvalitní zvuk a se zásadami tvoření tónu. V knize čerpá z vlastních zkušeností. Publikaci vydala AMU v roce 2005.

Václav Bernášek

své hudební vzdělání započal na Lidové škole umění v Brně, kde se učil hře na klavír. Ve svých dvanácti letech začal docházet na soukromé hodiny hry na violoncello ke Karlu Pravoslavovi Sádlo. U něho a Miloše Sádlo studoval později na AMU v letech 1963 - 68. Kromě studia hry na violoncello se vzdělával také v komorní hudbě u Antonína Kohouta.

Od roku 1970 byl členem Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK a v letech 1970 - 76 tam působil jako vedoucí skupiny violoncell. Roku 1972 stál u zrodu souboru FOK Nové smyčcové kvarteto, kde mu kolegy byli Pravoslav Kohout, Jan Odstrčil (housle) a Jiří Najnar (viola). Později se soubor přejmenoval na Kocianovo kvarteto, pod kterým vystupuje dodnes. Václav Bernášek je uměleckým vedoucím ansámblu od roku 1975.

Spolu s Kocianovým kvartetem nahrál mnoho kompaktních disků u

nahrávacích společností jako Supraphon, Panton, Harmonia mundi France aj. Významná je nahrávka smyčcových kvartetů Paula Hindemitha.

Na AMU působí od roku 1990 jako pedagog komorní hry. Mezi soubory, které Václav Bernášek vedl, patří: **Benewitzovo kvarteto, M. Nostitz quartet, Zemlinsky kvartet** a další.

Jiří Hošek

získával první hudební zkušenosti již od tří let. Nejprve hrál na klavír a od deseti let na violoncello. Hru na violoncello studoval na Pražské konzervatoři u Karla Pravoslava Sádlo. V dalším studiu pokračoval na AMU ve třídě Miloše Sádlo. U něj absolvoval recitálem a koncertem s orchestrem, kde provedl Prokofjevovu Symfonii - koncert pro violoncello a orchestr e moll, op.125. Další studia ho zavedla na půlroční stáž na pařížskou konzervatoř k Bernardu Michaelinovi. Následoval seminář u Lászla Mezö v Maďarském Szombathely. Od roku 1982 byl čtyři roky stipendistou hudebního studia ČHF, pod vedením Alexandra Večtomova a Josefa Chuchra. Od roku 1986 působil jako hudebník na volné noze a koncertoval převážně sólově. V roce 1991 byl vedoucím skupiny violoncell v Symfonickém orchestru Českého rozhlasu SOČR. V době svých studií se zabýval hrou v country kapele Wyjou a Newyou, kde zastával funkci kapelníka a klávesisty.

Na AMU byl přijat na základě konkurzu v roce 1994.

Zabýval se organizováním soutěží a festivalů. Založil festival na Žižkově, který nese název Nekonvenční žižkovský podzim a funguje dodnes. Vystupoval s mnoha umělci jako Karel Gott, Jaroslav Hutka, Lenka Filipová a další. Spolupracoval s Jurajem Jakubisko na filmech Tisícročná včela a Perinbaba.

Mikael Ericsson

rodák ze Švédska studoval a působí od roku 1972 v Čechách. Violoncellu se věnoval ještě ve Švédsku u Hanse Erika Deckerta, E. Blondal - Bengtsona. V letech 1969 - 72 se aktivně zúčastnil letních interpretačních kurzů v Polsku a Švédsku, kde poznal houslistu Josefa Vlacha, se kterým se spřátelil. Od roku 1972 začal studovat na AMU v Praze. Hru na violoncello u Josefa Chuchra a komorní hru u Josefa Vlacha. Absolvoval mistrovské kurzy v Kanadě u Guy Fallota (1969 a v Kodani u Gregora Piatigorského (1971).

Vystupoval s orchestry: Symfonický orchestr Českého rozhlasu SOČR,

brněnská filharmonie, Janáčkova filharmonie Ostrava, Slovenská filharmonie, Symfonický orchestr hlavního města Prahy FOK, Stockholmský rozhlasový orchestr a další. Komorní hru pěstuje spolu s manželkou Janou Vlachovou v duu, od roku 1995 ve Vlachově kvartetu a triu Serioso. Koncertuje také v klavírním kvartetu Ad Libitum. Roku 1978 byl mezi finalisty mezinárodní soutěže P.I.Čajkovského v Moskvě a o dva roky později se stal vítězem Pražského jara, s cenou za nejlepší interpretaci soudobé skladby. Premiéroval díla Viktora Kalabise, Ondřeje Kukala, Zdeňka Lukáše aj.

Natočil řadu CD se skladbami téměř všech období: Koncert pro violoncello a smyčce Alexandra Rudajeva, jenž mu byl věnován, sonáty pro violoncello a klavír Sergeje Rachmaninova a E.H.Griega a mnoho dalších.

Jeho pedagogická činnost zahrnuje kurzy sólové a komorní hry ve Švédsku a USA. Od roku 2006 - 10 byl pedagogem na konzervatoři v Plzni a od roku 2010 na AMU.

Michal Kaňka

se violoncellu věnoval od sedmi let pod vedením Mirko Škampy. Pokračoval ve studiu na Pražské konzervatoři ve třídě Viktora Moučky (Vlachovo kvarteto) a na AMU u Josefa Chuchro. Mezi lety 1982 - 83 navštěvoval lekce A. Navary, M. Gendrona a P. Torteliera v rámci Piatigorského semináře v Los Angeles. Za svých studií absolvoval na třicet dva národních a mezinárodních soutěží v oboru violoncello a komorní hra. Obdržel ocenění: laureát mezinárodní soutěže P.I.Čajkovského v Moskvě (1982), první cena na soutěži Pražského jara (83), první cena na Mnichovské rozhlasové soutěži ARD (86) aj.

Od dob svých studií vystupuje s orchestry jak u nás, tak v zahraničí. Z českých to jsou: Česká filharmonie, Státní filharmonie Brno, Symfonický orchestr Českého rozhlasu a další. Ze zahraničních spolupracuje s orchestry v Japonsku, Španělsku, Itálii, Portugalsku, Anglii, Japonsku, Jižní Americe, Kosovu, USA a dalších zemích.

Kromě sólové činnosti se Michal Kaňka od mládí věnuje také komorní hře. Na Pražské konzervatoři založil Havlákovo - později Martinů kvarteto. V současnosti je členem Pražákova kvarteta (již třicet dva let) a Wihanova kvarteta.

Diskografie Michala Kaňky zahrnuje na čtyřicet sólových CD natočených se společnostmi Panton, Supraphon, Nuova Era (Itálie), Praga digitalis (Paříž), Nami Records (Japonsko) a dalších. Jeho CD s díly Zoltána Kodályho obdrželo mnoho ocenění jako Diapason D'Or, CHOC de la Music aj.

Vyučuje od roku 2011 na AMU a od roku 2013 na Pražské konzervatoři.

V roce 2014 se stal předsedou stálé komise mezinárodního hudebního festivalu Pražské jaro a je členem správní rady Nadace Bohuslava Martinů a Umělecké rady festivalu Pražské jaro.

Jeho nástroj je z dílny francouzského houslaře Christiana Bayona vyrobený roku 2006.

Daniel Veis

započal svá studia v Praze a pokračoval na Moskevské státní konzervatoři ve třídě Natálie Šachovské.

Jako sólista vystupuje po celém světě od roku 1979. Jeho violoncello zaznělo v sálech Avery Fisher Hall v New Yorku, Royal Albert Hall, Wigmore Hall a Kings Place v Anglii, Auditorio de Madrid ve Španělsku a v dalších. Spolupracuje s dirigenty Sir Charles Mackerass, Serge Baude, Yan - Pascalem Tortelier, Valerij Gergijev aj. Nahrál díla A. Dvořáka, J. Brahmse, R. Schumanna, F. M. - Bartholdyho, B. Martinů a dalších. Věnuje se také soudobé hudbě. Roku 1989 byl jmenován hostujícím sólistou České filharmonie. Daniel Veis je činný i jako komorní hráč. Spolu s Benem Sayevichem a Martino Trimonem působí v ansámblu Rosamunde Trio.

Na AMU vyučuje od roku 2010 a vede mistrovské kurzy v Paříži, Londýně, Vídni, Japonsku, Koreji a Číně. Jako porotce je zván do mezinárodních soutěží (Praha, Varšava, Moskva). Jeho nástroj je z dílny Josepha Cavaleriho z Janova a pochází z roku 1740. DOPLŇ VIZ štr

Tomáš Stražil

hudební nadání projevoval již od mládí. Na Lidovou školu umění docházel k J. Pražákovi a na konzervatoř k Pravoslavu Sádlo. Na AMU navštěvoval lekce Rudolfa Lojdy. Již v posledním ročníku studia působil v Brucknerorchestru v Linci. Absolvoval kurzy u A. Arizcurena, F. Smetany, E. Rattaye, J. Chuchro a

dalších. Zúčastnil se soutěže Beethovenův Hradec, kde obdržel čestné uznání.

Pedagogické činnosti se věnuje od roku 2000 na Pražské konzervatoři a od roku 2012 též na AMU. Od roku 2003 vyučuje také na Pedagogické fakultě UK v Praze. Jako lektor působí na mnoha kurzech u nás i v zahraničí.

Od roku 1994 do 2000 zastával funkci koncertního mistra Sukova komorního orchestru. S tímto tělesem a Josefem Sukem natočil CD s Haydnovým koncertem C Dur. Nahrál také komorní skladby A. Dvořáka pro violoncello a klavír, Paganiniho Variace na jedné struně a další komorní díla. Spolupracuje s významnými orchestry v Čechách a zahraničí (Severočeská filharmonie Teplice, Filharmonie Hradec Králové, Praga Camerata) a další. S cembalistkou Monikou Knoblochovou se zabývá barokní a moderní hudbou. Komorní hudbě se věnuje v Triu Bergerettes společně s klavíristkou Barborou Křištofovou - Sejákovou a houslistkou Danou Oerterovou. Stál u zrodu Kubelík kvartet, kde mu byli kolegové Vítězslav Černoch, Dana Truplová a Vilém Kijonka.

5.2.4. Kontrabasy

Pedagog	Životní data	Působení na AMU
Oldřich Šorejs	1891-1953	1946 - 53
František Hertl	18.4.1906 - 23.2.1973	1953 - 73
Zdeněk Benda	15.12.1929 - 1991	1971 - 1985
Radomír Žalud	1953	1990 - dodnes
Jiří Hudec	1953	1980 - dodnes

František Pošta?

František Hertl

od dětství přicházel do styku s hudbou skrz svého otce, jenž byl venkovský kapelník, a učil malého Františka hře na housle a seznamoval ho s lidovými písněmi a tanci. Hru na kontrabas studoval u Františka Černého na Pražské konzervatoři v letech 1920 - 26. Věnoval se také dirigování, které vystudoval ve třídě Václava Talicha na Mistrovské škole Pražské konzervatoře. Vzdělání si rozšířil na téže škole o hudební kompozici pod

vedením Jaroslava Řídkého. Po studiích působil v Lublani jako první kontrabasista Národního divadla a pedagog.

Od roku 1929 do 35 zastával funkci vedoucího skupiny kontrabasů v České filharmonii. Pozici koncertního mistra zaujímal také v Symfonickém orchestru Československého rozhlasu v letech 1935 - 53. V roce 1935 - 51 a následně 1964 - 66 působil jako vedoucí Českého noneta. Pro tento ansámbl upravil mnoho skladeb jako: České tance Bedřicha Smetany, Serenádu Antonína Dvořáka aj. Stál u zrodu Pražského komorního orchestru vzniklého v roce 1951 z členů Symfonického orchestru Československého rozhlasu. Dirigentské řemeslo uplatnil v letech 1950 - 61 v Orchestru Československého rozhlasu a vedl Brněnský estrádní rozhlasový orchestr (1952 - 58). V kompozici se věnoval aranžování tanečních, a estrádních skladeb a symfonických děl. Zkomponoval okolo třiceti z větší části orchestrálních skladeb. Za svoji Estrádní suitu obdržel druhé místo v Ježkově jubilejní soutěži.

Hru na kontrabas vyučoval nejprve na Pražské konzervatoři, jako zástupce Oldřicha Šorejse od roku 1950. O rok později byl jmenován profesorem hry na kontrabas, komorní hry a později také dirigování. Zasloužil se o rozkvět symfonického i komorního orchestru Pražské konzervatoře. V letech 1951 - 61 byl profesorem Janáčkovy akademie múzických umění v Brně a od roku 1953 vyučoval na AMU. Tam založil v roce 1967 soubor Akademičtí komorní sólisté, který funguje dodnes. Měl zásluhy na zdokonalení kontrabasové techniky. Je autorem pedagogických prací „Škola hry na kontrabas“ a „20 studií pro kontrabas“. Mezi jeho žáky patřili: **Václav Horák, Jiří Bortlíček, Pavel Horák** a další.

Jiří Hudec

se narodil v Brně do muzikantské rodiny. Jeho otec působil jako klavírista a dirigent orchestru Československého rozhlasu. V roce 1969 - 73 vystudoval Konzervatoř Brno ve třídě Julia Ventruby a soukromě docházel za kolegou jeho otce v orchestru Československého rozhlasu, Františkem Hertlem. Studia završil v roce 1977 na Janáčkově akademii múzických umění u Jiřího Bortlíčka. V tomto roce nastoupil po krátkém působení ve Státní filharmonii Brno do orchestru České filharmonie, ve které působí dodnes (1990 - 2018 koncertní mistr). Již v době studií se stal laureátem mezinárodních soutěží v Markneukirchenu a anglické, Isle of Man. Na prestižní soutěži ARD v

Mnichově obdržel třetí cenu.

Vystoupil v roce 1978 na svém samostatném recitálu ve Wigmore Hall v Londýně. Na koncertě v Queen Elisabeth Hall premiéroval Koncert pro kontrabas a orchestr Rodneyho Benneta. Roku 1999 se představil na festivalu Pražské jaro jako sólista s koncertem h moll Giovanniho Bottesiniho. S houslistou Bohuslavem Matouškem nahrál komplet Chrámových sonát W.A.Mozarta. Spolupracuje s kvartety: Stamicovo, Pražákovo, Kocianovo, či Škampovo. Nahrál pro Brněnský rozhlas řadu snímků, mezi nimiž najdeme: Sonátu pro kontrabas a klavír F.Hertla, Kontrabasový koncert J.K.Vaňhala, Tarantellu G.B.Bottesiniho. Nahrával pro Český rozhlas, společnosti Bonton, Bayer, Praga, Ponny Canyon a Artesmon.

Od roku 1980 působí jako pedagog na AMU a z jeho třídy vyšli: **Roman Koudelka, Ondřej Balcar, Ida Rostrup** a řada dalších. Vyučuje také na Royal Nothern College v Manchesteru. Jako porotce je zván do kontrabasových soutěží po celém světě (Brno, ARD Mnichov, Ankara 2015). Účastní se jako sólista i pedagog interpretačních kurzů v Toyama, Pekingu, Drážďanech, Royal Academy of Music v Londýně aj. Pravidelně se účastní kurzů International Academy Semmering v Rakousku.

Zdeněk Benda

v roce 1944 úspěšně absolvoval přijímací zkoušky na Pražskou konzervatoř v oboru housle. Na školu ale nastoupil již jako kontrabasista do třídy Oldřicha Šorejse. U toho pokračoval i studiem na AMU.

Jako čerstvý absolvent AMU byl v roce 1951 přijat po řádném konkurzu do České filharmonie. V té době vedl orchestr Václav Talich, pod kterým působil také v Českém komorním orchestru.

Pedagogickou dráhu zahájil v roce 1963 na Pražské konzervatoři a od roku 1971 do 85 na AMU.

Radomír Žalud

je rodákem z Třebíče na Moravě. Studium hry na kontrabas začal na konzervatoři v Kroměříži u Františka Červinky a pokračoval u Miloslava Gajdoše, u něhož absolvoval. Na AMU nastoupil do třídy Jiřího Bortlíčka.

Stejně jako Jiří Hudec byl krátce členem Státní filharmonie Brno, odkud pak

oba odešli do Prahy. Jiří Hudec do České filharmonie a Radomír Žalud do Českého noneta. Po zrušení ansámblu byl přijat do Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK a od roku 1991 dodnes je členem a koncertním mistrem Symfonického orchestru Českého rozhlasu SOČR. Mnohokrát se představil jako sólista a za doprovodu orchestru.

Vyučuje na AMU v Praze a z jeho třídy vyšli: **Michal Rychlý, Bohuslav Šimeček, Lukáš Verner** a další.

Je činný i jako skladatel. Z jeho pera vzešla díla pro kontrabas: „Sonata canonica“ pro dva hoboje a kontrabas, „Concerto grosso“ pro dva hoboje a smyčce aj.

Závěr

Na AMU studuji od roku 2015. Celou tu dobu jsem měl možnost sledovat její chod. Nevědomky jsem se se školou dostával do styku již jako malý. Můj první učitel Rudolf Mánek měl kontakty s mnoha umělci. S ním jsem navštěvoval koncerty, účastnil se kurzů a soutěží. Při těchto příležitostech jsem přicházel do styku s hudebníky, které jsem o mnoho let později potkával na AMU. Osobností, jež byla pro mé pozdější směřování zásadní, byl prof. Ivan Štraus. S ním jsem se měl tu čest se setkávat již jako dítě na kurzech v Bechyni. Poté, co jsem se rozhodl, že chci psát svoji závěrečnou práci o smyčcovém oddělení AMU, obrátil jsem se právě na něj.

V průběhu bádání mě velmi zaujal vývoj AMU z Pražské konzervatoře a později Mistrovské školy Pražské konzervatoře. Tímto přerodem se podrobněji zabývám ve třetí a čtvrté kapitole. Profesori jako Otakar Ševčík (housle), Jiří Herold (viola), Ladislav Zelenka (violoncello) zanechali odkaz svým následovníkům na AMU, kteří ho šíří dál. Je až k podivu, čím si musela AMU v průběhu svého vývoje projít. Stěhování z Rudolfiny a období nuceného odchodu pedagogů je jen zlomkem z toho, co popisují ve čtvrté kapitole. Dalším zajímavým poznáním byl vývoj houslové, violové, violoncellové a kontrabasové třídy na AMU. V páté kapitole nalezneme řadu jmen, která byla „pilíři“ smyčcového oddělení školy. Houslista Jaroslav Pekelský, violista Ladislav Černý, violoncellista Karel Pravoslav Sádlo, kontrabasista František Hertl a řada dalších.

Odkaz celé plejády hudebních osobností se nese již více než sto let, od dob vzniku Pražské konzervatoře do současnosti. Práce by měla být dalším z důkazů, jak silná je česká hudební tradice a jak bychom si ji měli považovat. Usiloval jsem o co nejpřesnější údaje působení učitelů na AMU, aby bylo možné lépe ilustrovat návaznosti jednoho na druhého. Pro upřesnění a dohledání všech údajů je však stále dost prostoru, který mohou další badatelé využít. Zajímavou prací by také byla tvorba „rodokmenu“ pedagogů nástrojových skupin, či působení pedagogů ze sedmi smyčcových kvartet s mezinárodní pověstí na smyčcové katedře.

Seznam použité literatury a zdrojů

- GOMBRICH, Ernts Hans. *Příběh umění*. Praha: Nakladatelství Argo, 1997. ISBN 80-7203-143-0
- VYSLOUŽIL, Jiří. *Hudební slovník pro každého*. Vizovice: Nakladatelství Lípa-A.J.Rychlík ISBN 80-901199-0-5
- ŽÍDEK, František. *Čeští houslisté tří století*. Praha: Panton 1979 ISBN 35-575-79
- BUDIŠ, Ratibor. *Housle v proměnách staletí*. Praha: Supraphon 1975 ISBN 02-142-75
- HUDEBNÍ FAKULTA AMU V PRAZE. Repro servis spol. s.r.o 1996
- STOWEL ROBIN, Cambridge university press 2003 ISBN 0 521 80194
- KUNA, Milan *Hudba na hranici života*. Praha, Naše vojsko nakladatelství 1990 ISBN 28-047-90
- MĚRKA, Ivan. *VIOLONCELLO dějiny, literatura, osobnosti*. Ostrava, Vydavatelství MONTANEX 1995

Internetové zdroje

- *Umění 19. století - Wiki*. Wiki - Wiki [online]. Dostupné z: https://wiki.rvp.cz/Kabinet/Ucebni_texty/V%C3%BDtvarn%C3%A1_v%C3%BDchova/D%C4%9Bjiny_v%C3%BDtvarn%C3%A9ho_um%C4%9Bn%C3%AD/Um%C4%9Bn%C3%AD_19._stolet%C3%AD
- *Povinná školní docházka - Wikipedie*. [online]. Dostupné z: https://cs.m.wikipedia.org/wiki/Povinná_školn%C3%AD_docházka
- *Józef Elsner - Wikipedie*. [online]. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/J%C3%B3zef_Elsner
- *Historie. Jednota pro zvelebení hudby v Čechách* [online]. Copyright © JEDNOTA PRO ZVELEBEN [cit. 17.03.2020]. Dostupné z: <http://www.jzhc.cz/90634942876299018/90634942871051720/historie.html>

- Český hudební slovník. Český hudební slovník [online]. Copyright © [cit. 19.03.2020]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=8059
- Český hudební slovník. Český hudební slovník [online]. Copyright © [cit. 24.03.2020]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=5200
- Český hudební slovník. Český hudební slovník [online]. Copyright © [cit. 24.03.2020]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=6019
- Český hudební slovník. Český hudební slovník [online]. Copyright © [cit. 06.04.2020]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=1004225
- Český hudební slovník [online]. Copyright © [cit. 30.03.2020]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=7581
- Český hudební slovník. Český hudební slovník [online]. Copyright © [cit. 25.03.2020]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=8333
- Zelenka Ladislav - Violoncellista: Praha 12. Praha 12: Titulní stránka [online]. Dostupné z: <https://www.praha12.cz/zelenka-ladislav-violoncellista/d-3345>
- Ladislav Zelenka – Pražský pantheon. [online]. Dostupné z: http://prazskypantheon.cz/index.php/Ladislav_Zelenka
- Historie | rudolfinum.cz. Rudolfinum [online]. Dostupné z: <https://www.rudolfinum.cz/o-budove/historie/>
- Historie | Hartigovský palác. Úvod, prostory, svatby, akce, oslavy, eventy | Hartigovský palác [online]. Copyright © 2017 hartigovskypalac.cz [cit. 27.03.2020]. Dostupné z: <https://www.hartigovskypalac.cz/historie/>
- Lichtenštejnský palác - sál Bohuslava Martinů - Prague.eu. [online]. Copyright © 2020 Prague City Tourism [cit. 27.03.2020]. Dostupné z: <https://www.prague.eu/cs/objekt/mista/30/lichtenstejnsky-palac-sal-bohuslava-martinu>

- [online]. Dostupné z: http://www.prijmeni.cz/osobnost/54979/alexandr_plocek
- Jiří Novák *1924 †2010 | Smetanovo kvarteto. Úvod | Smetanovo kvarteto [online]. Dostupné z: <https://www.smetanovokvarteto.cz/jiri-novak>
- Český hudební slovník. Český hudební slovník [online]. Copyright © [cit. 02.04.2020]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=6091
- Josef Míka (1903 – 1993). [online]. Dostupné z:
- [online]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=7891
- [online]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/kultura/hudba/zemrel-zdenek-broz.A161206_144401_hudba_vha
- <https://art.ihned.cz/klasicka-hudba-a-opera/c1-64350380-vaclav-snitil-nekrolog>
- [online]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=3601
- Český hudební slovník. Český hudební slovník [online]. Copyright © [cit. 17.04.2020]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=6455
- [online]. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Jiří%3%AD_Tomášek
- [online]. Dostupné z: <https://www.classicpraha.cz/radio/porady/dobyli-svet/petr-messiereur/>
- Životopis. Cepicky3 [online]. Copyright © 2019 [cit. 27.04.2020]. Dostupné z: <https://www.cepicky-violin.com/kapela/>
- Životopis *** Jindřich Pazdera. *** Jindřich Pazdera [online]. Dostupné z: <http://www.pazdera.biz/zivotopis/>
- [online]. Dostupné z: http://www.bohuslavmatousek.cz/cs/biografie/#sect_5

- Motlík, Jaroslav, 1926. [online]. Copyright ©1993 [cit. 08.05.2020]. Dostupné z: https://ipac.svkkl.cz/arl-kl/cs/detail-kl_us_auth-0299503-Motlik-Jaroslav-1926/
- [online]. Dostupné z: <https://sever.rozhlas.cz/pribehy-z-kalendare-jaroslav-motlik-6836318>
- Milan Škampa *1928 †2018 | Smetanovo kvarteto. Úvod | Smetanovo kvarteto [online]. Dostupné z: <https://www.smetanovokvarteto.cz/milan-skampa>
- Český hudební slovník. Český hudební slovník [online]. Copyright © [cit. 08.05.2020]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=1001037
- Český hudební slovník. Český hudební slovník [online]. Copyright © [cit. 08.05.2020]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=4722
- Sukův komorní orchestr | Suk Chamber Orchestra. Sukův komorní orchestr | Suk Chamber Orchestra [online]. Dostupné z: <http://www.suk-ch-o.cz/karel-untermuller.php>
- Violista Lubomír Malý | Classic Praha. Classic Praha [online]. Copyright © Voice of Prague s.r.o. [cit. 08.05.2020]. Dostupné z: <https://www.classicpraha.cz/radio/porady/dobyli-svet/violista-lubomir-maly/>
- Josef Chuchro ml. - Životopis / Info - FDb.cz. Filmy, seriály, herci, recenze filmů - Filmová databáze online FDb.cz [online]. Copyright © 2003 [cit. 16.05.2020]. Dostupné z: <https://www.fdb.cz/lidi-zivotopis-biografie/260461-josef-chuchro.html>
- Violoncellista Josef Chuchro | Classic Praha. Classic Praha [online]. Copyright © Voice of Prague s.r.o. [cit. 08.05.2020]. Dostupné z: <https://www.classicpraha.cz/radio/porady/dobyli-svet/violoncellista-josef-chuchro/>
- Daniel Veis | Informace. Informace o Českém rozhlasu [online]. Copyright © 1997 [cit. 08.05.2020]. Dostupné z: <https://informace.rozhlas.cz/daniel-veis-7911165>

- Český hudební slovník. Český hudební slovník [online]. Copyright © [cit. 09.05.2020]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=1923
- Miroslav Petráš – Wikipedie. [online]. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Miroslav_Petráš
- Český hudební slovník. Český hudební slovník [online]. Copyright © [cit. 09.05.2020]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=1003938
- medailony | Praha 3. Praha 3 [online]. Copyright © Městská část Praha 3 [cit. 16.05.2020]. Dostupné z: <https://www.praha3.cz/radnicni-noviny/o-mc-praha-3/kniha-cti/medailony/jiri-hosek-violoncellista-n577106.htm>
- Český hudební slovník. Český hudební slovník [online]. Copyright © [cit. 12.05.2020]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=1000738
- Antonín Kohout *1919 †2013 | Smetanovo kvarteto. Úvod | Smetanovo kvarteto [online]. Dostupné z: <https://www.smetanovokvarteto.cz/antonin-kohout>
- Český hudební slovník. Český hudební slovník [online]. Copyright © [cit. 16.05.2020]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=5108
- [online]. Dostupné z: http://www.rabasgallery.cz/k_v/koncert_info.php?jazyk=cz&what=3&file=xml/2004/20040429bohemia_trio.xml
- Český hudební slovník. Český hudební slovník [online]. Copyright © [cit. 13.05.2020]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=5041
- [online]. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Alexandr_Večtomov
- Český hudební slovník. Český hudební slovník [online]. Copyright © [cit. 16.05.2020]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=6988

- MIKAEL ERICSSON – violoncello, DANIEL JUN – klavír | tka. T klub - kulturní agentura | tka [online]. Dostupné z: <https://www.tka.cz/program/2019/09/mikael-ericsson-violoncello-daniel-jun-klavir>
- Mikael Ericsson - Národní divadlo. [online]. Dostupné z: <https://www.narodni-divadlo.cz/cs/profil/mikael-ericsson-1606942>
- Životopis | Michal Kaňka - Cello. [online]. Copyright © 2008 [cit. 16.05.2020]. Dostupné z: <http://www.kankamichal.cz/cs/biography/>
- Michal Kaňka – Wikipedie. [online]. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Michal_Kaňka
- Český hudební slovník. Český hudební slovník [online]. Copyright © [cit. 17.05.2020]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=6399
- František Hertl – Wikipedie. [online]. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/František_Hertl
- Životopis | Jiří Hudec. Jiří Hudec [online]. Copyright © 2013 [cit. 17.05.2020]. Dostupné z: <http://www.hudec.org/zivotopis/>
- Jiří Hudec | ceskafilharmonie.cz. Česká filharmonie [online]. Copyright © Česk [cit. 17.05.2020]. Dostupné z: <https://www.ceskafilharmonie.cz/o-nas/orchestr/clenove-orchestru/jiri-hudec/>
- Informační systém [online]. Copyright © [cit. 17.05.2020]. Dostupné z: https://is.jamu.cz/th/m60ci/text_prace.pdf
- Česká violoncellová škola v letech 1945 - 2000. 302 Found [online]. Dostupné z: <https://is.cuni.cz/webapps/zzp/detail/91981/>
- Informační systém [online]. Copyright © [cit. 12.06.2020]. Dostupné z: https://is.jamu.cz/th/m60ci/text_prace.pdf
- Historické osobnosti Městys Davle. Úvodní stránka Městys Davle [online]. Copyright © Copyright 2020 Městys Davle [cit. 12.06.2020]. Dostupné z: <https://mestysdavle.cz/zivot-v-davli/aktualne-z-davle/historicke-osobnosti/>

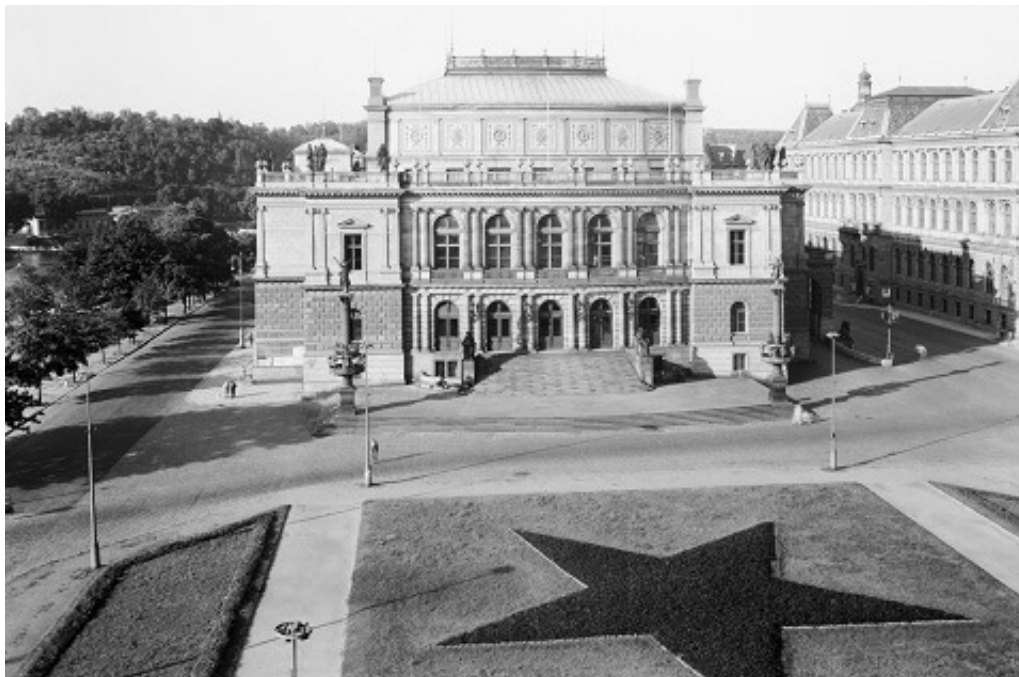
Články z novin a časopisů

- Hudební rozhledy, ročník XX/1967, č.19, str. 589
- Hudební rozhledy XXVI, roč. 1973

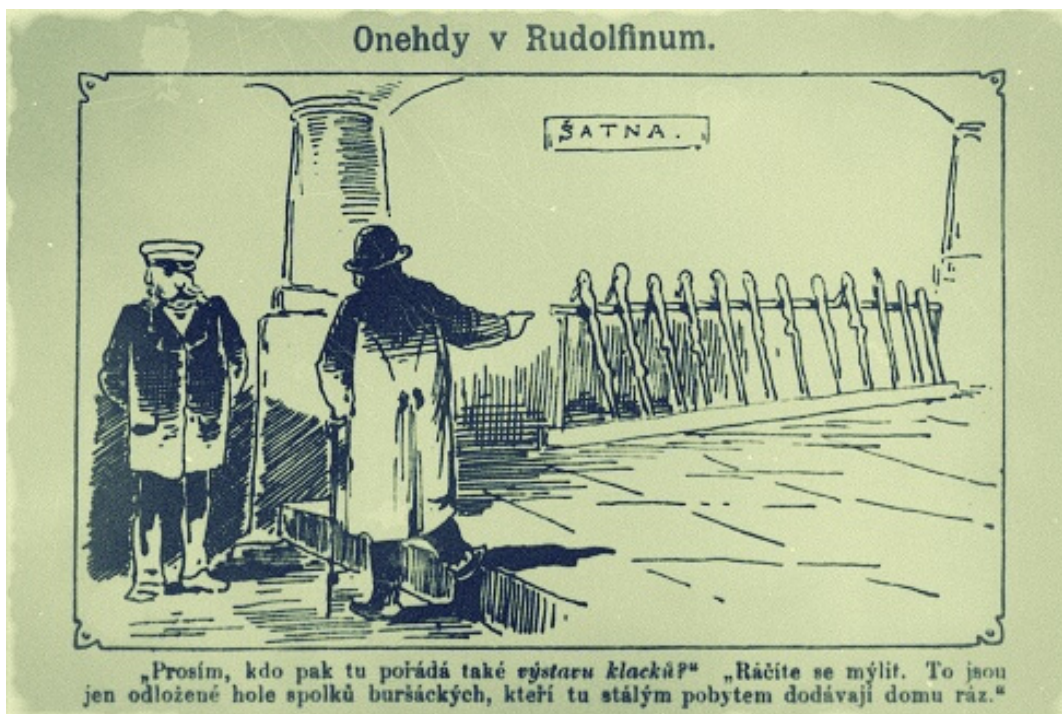
Zdroje fotografií

- Historie | rudolfinum.cz. Rudolfinum [online]. Dostupné z: <https://www.rudolfinum.cz/o-budove/historie/>
- Jiří Novák, primárius Smetanova kvarteta, se narodil před 95 lety | OperaPlus. 403 Forbidden [online]. Dostupné z: <https://operaplus.cz/jiri-novak-primarius-smetanova-kvarteta-se-narodil-pred-95-lety/>
- Jaroslav Pekelský. Významné a slavné osobnosti kultury | Osobnosti-kultury.cz [online]. Copyright © Databáze Osobnosti kultury [cit. 30.03.2020]. Dostupné z: <http://www.osobnosti-kultury.cz/jaroslav-pekelsky-7226.html>
- Josef Vlach: Hlavně hrejte s chutí. časopis Harmonie - klasická hudba, jazz a world music [online]. Copyright © 2020 [cit. 30.03.2020]. Dostupné z: <https://www.casopisharmonie.cz/rozhovory/josef-vlach-hlavne-hrejte-s-chuti.html>
- UNIMARC/MARC: Houslista Antonín Moravec /. Vyhledávání v katalogu [online]. Dostupné z: <https://vufind.mzk.cz/Record/MZK01-000896065/Details>
- Object moved [online]. Dostupné z: https://kultura.zpravy.idnes.cz/foto.aspx?r=hudba&foto1=VHA67ca56_ZdenkBro_2.jpg
- Alexandr Plocek. Významné a slavné osobnosti kultury | Osobnosti-kultury.cz [online]. Copyright © Databáze Osobnosti kultury [cit. 30.03.2020]. Dostupné z: <http://www.osobnosti-kultury.cz/alexandr-plocek-7444.html>
- František Daniel. Významné a slavné osobnosti kultury | Osobnosti-kultury.cz [online]. Copyright © Databáze Osobnosti kultury [cit. 31.03.2020]. Dostupné z: <http://www.osobnosti-kultury.cz/frantisek-daniel-1668.html>
- Nora Grumlíková | Discography | Discogs. Discogs - Music Database and Marketplace [online]. Copyright © 2020 Discogs [cit. 31.03.2020]. Dostupné z: <https://www.discogs.com/artist/2928190-Nora-Gruml%C3%ADkov%C3%A1>

- Václav Snítal - Aktuálně.cz. Magazín - Aktuálně.cz [online]. Dostupné z: <https://magazin.aktualne.cz/vaclav-snitil/r~b956f5762ecd11e5989d0025900fea04/r~725f812e2ecd11e598af002590604f2e/>
- Jazz - časopis harmonie. časopis Harmonie - klasická hudba, jazz a world music [online]. Copyright © 2020 [cit. 31.03.2020]. Dostupné z: <https://www.casopisharmonie.cz/blog/ivan-straus.html>
- Jiří Tomášek | Diskographie | Discogs. Discogs - Music Database and Marketplace [online]. Copyright © 2020 Discogs [cit. 31.03.2020]. Dostupné z: https://www.discogs.com/de/artist/846128-Jiř%C3%AD-Tomášek?filter_anv=0&type=Credits
- Hudební kurýr (8) | OperaPlus. 403 Forbidden [online]. Dostupné z: <https://operaplus.cz/hudebni-kuryr-8/> (Messiereur)
- Jindřich Feld | Smetanovo kvarteto. Úvod | Smetanovo kvarteto [online]. Dostupné z: <https://www.smetanovokvarteto.cz/jindrich-feld>
- Josef Míčka (1903 – 1993). [online]. Dostupné z: <http://www.koncertniagentura.cz/cz/nase-projekty/houslova-soutez-josefa-micky/37-josef-micka-1903-1993>
- Jiří Novák, primáři Smetanova kvarteta, se narodil před 95 lety | OperaPlus. 403 Forbidden [online]. Dostupné z: <https://operaplus.cz/jiri-novak-primarius-smetanova-kvarteta-se-narodil-pred-95-lety/>

Rudolfinum v roce 1947 s pěticí hvězdou na náměstí, jehož název se vlivem dějin několikrát změnil. Do roku 1915 se nazývalo „Na Rejdišti“. V roce 1915 dostalo jméno "Náměstí císařovny Zity". V letech 1919 až 1942 to bylo Smetanovo náměstí, za okupace "Mozartplatz" a po osvobození opět "Smetanovo". Od 50. let se pak chodilo po "náměstí Krasnoarmějců". "Náměstí Jana Palacha" najdete na mapách po roce 1990.

Rudolfinum na stránkách Humoristických listů. Text vtipu: "Prosím, kdo pak tu pořádá také výstavu klacků?" "Ráčíte se mýlit. To jsou jen odložené hole spolku buršáckých, kteří tu stálým pobytem dodávají domu ráz."

František Daniel

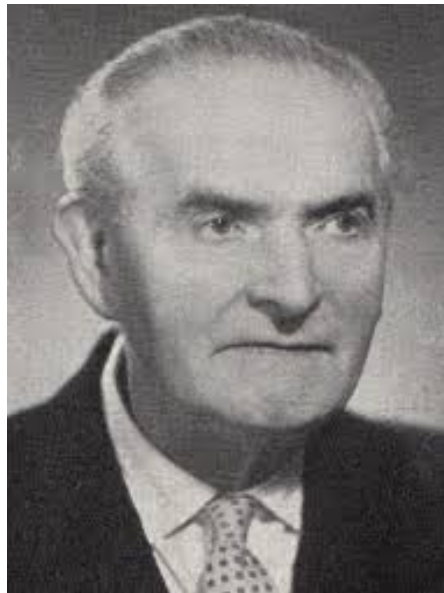
Jindřich Feld

Alexandr Plocek

Josef Míka

Jaroslav Pekelský

Marie Hlouňová (druhá zleva)

Václav Snítal

Nora Grumlíková

Ivan Štraus

Josef Vlach

Jiří Novák

Antonín Moravec

Zdeněk Brož

Jiří Tomášek

Petr Messiereur

